

turarum seu rerum sensibilibus affectu : Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, non dimidiato; sicut Arca & Dagon in uno templo simul commorari non poterant; ita Deus in uno corde profanum amorem non sustinet; amari vult, prout æquissimum est, super omnes creaturas, non patitur rivalem. (Vide P. Segneri Disc. 7. n. 5. 6. & 7.) 2. Amor Dei debet esse *constans*, non vacillans, non alterans, sed æmulus amoris beatifici, qui perennat in omnem æternitatem. Sunt aliqui male Christiani, inlar vertumini inconstantes, hodie calidi, cras frigidi, nunc Deum, nunc mundum amantes, nunc templum, nunc lanapar frequentantes, quorum amor coram Deo abominabilis est. (Vide P. Segneri ibidem n. 3.) 3. Amor Dei debet esse *perfectus*, purus, & summius appetitiue, comparative, & terminative, non mixtus & maculosus; ideo Christus Dominus in Pantheo Romano noluit collocari; quia totum cor sibi soli vendicat, & non sustinet similem. Minus te Domine amat qui aliqui amat, quod propter te non amat, ait S. Augustinus. Si denique nosse cupias, in quo revera amor Dei consistat: an in interno affectu animi, aut externo bonorum operum exercitio? Respondeo, consistit principaliter in fuga peccati, & observatione mandatorum: Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est qui diligit me! Vide Lohner Biblioth. Verb. Caritas §. 3. n. 12. Item P. Segneri ubi supra n. 8. Item Manna an. 28. Julii &c.

Quomodo Christianus proximum diligere debeat, sicut seipsum.

3. Diliges proximum tuum sicut teipsum. Mensura amoris Divini est infinita, nempe ipse Deus infinite amabilis: mensura vero amoris proximi est quilibet sibi ipsi; non enim dicitur, diliges proximum tuum ex toto corde tuo, sed, diliges proximum tuum sicut teipsum: consequenter amor proximi in eo consistit, ut quidquid mihi gratum & optabile ab aliis fieri pretendat, id amore Dei proximo pariter exhibere studeam, in bonis famæ, in bonis fortune, & in bonis animæ. Loquamur tripartita explicatione. 1. Quid mihi gratum & optabile desidero in *Bonis famæ*? Respondeo, ut omnes bene de me sentiant, & si forte in delictum gravem prolapsus sum, id alii silentio celare, & occultare contendant. En! idipsum proximo lege caritatis debes! crede illum

optimum Christianum, & coram Deo fofan te meliorem! O quam pauci sunt, qui id sibi dictum putent! Judas fuit inconfessus adulter, & tamen forem Thamar condemnavit ad ignem, quia putavit illam esse prægnantem ab alio. (Vide Trauner Gallus Cantans anno 4. c. 6. num. 3. Item Stapleton. Dom. 12. Pent. Text. 6.) 2. Quid mihi gratum & optabile desidero in *Bonis fortune*? Respondeo: Ut omnes in inopia, in infortunio, in infirmitate mihi succurrant: En! idipsum proximo tuum præstare debes! (Vide Tit. Caritas proximi, Eleemofyna.) 3. Quid mihi gratum, & optabile desidero in *Bonis animæ*? Respondeo, ut omnes errantem me corrigant, rudem instruant, a scandalis mihi parcant! En! idipsum proximo tuo debes, errantem didiceret corrigere, aut si cetera non profuerint, ad Superiorem causa correctionis deferre, instruere, & præsertim illi a scandalo parere tenens &c. O quam pauci sunt, qui proximum amant sicut seipsum! Rex David, occisor Uriæ, statim ad mortem condemnavit, qui ovem pauperi rapuit, quamdiu putavit delictum esse alienum, &c. Vide. Tit. Caritas proximi, Correctio fraterna, Scandalum, &c.

Dominica XVIII. post Pentecosten.

Occasio, & familiaritas mala sunt causarum malorum peccatorum.

1. *Urge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam, Matt. 9.* Confiteri, & non emendari, penitentiam hodie agere & cras in pristina peccata relabi, reconciliari cum Deo & de novo se submittere jugo diaboli, quam abominabilis inconstantia inter Christianos! & unde ista? quæ causa? Ausim dicere, quia non faciunt, quod Christus hodie præcepit paralytico, non tollunt lectum suum, non vadunt in domum suam! Quid intelligitur per lectum? intelligitur occasio pessima! quid per domum? intelligitur solitudo a consortio periculoso aliena! ex eo enim fiunt innumeri in peccata pristina relapsus, quia occasio mala non declinatur, & solitudo domestica non amatur! Audiamus utrumque! 1. Fiunt relapsus innumeri in peccata, & nulla sit emendatio post penitentiam, quia occasio non declinatur; Sicut Lucas, mandato Dei debebat destrui, quia fuit occasio idololatriæ, ita occasiones tolli debent, quia sunt irritamenta scelerum.

Exper-

Experti sunt Israelitæ qui putabant post quinque steriles annos se redituros in patriam, & deintra centenos in Ægypto perdurarent, ac infantes genuerunt. Dicit forte, adibocasionem, sed non peccabo! Erras! id enim majus foret miraculum, quam quo pueri Hebræi conservati sunt in fornace ardente. (Vide Barz. Serm. 41. n. 11. Item Serm. 45. n. 18. Item Serm. 58. n. 11. & n. 39.) 2. Committuntur innumera peccata, & etiam post penitentiam nulla sit emendatio, quia cordi non habetur alterum monitum: Vade in domum tuam, id est, quia solitudo domestica negligitur, & familiaritates periculose queruntur, quæ tamen declinandæ sunt, cum omni cautela & sollicitudine (Vide Barz. Serm. 62. n. 34.) Sara prudentissima femina, ubi vidit Ismaelem cum Isacco ludere, statim petiit ab Abrahamo, ut Ismael ejiciatur e domo; quia ludus erat impudens & lascivus. Parem in modum abruptendæ, & fugiendæ sunt familiaritates, choreæ, convivia, popina & conventicula, quæ sunt fomenta impudentiæ (Vide Barz. Serm. 35. n. 29. Item Serm. 36. n. 17. & seq.) Dices: Personæ illæ sunt mihi amicitia junctæ! Quid tum? si pes tuus, vel oculus tuus scandalizat te, abscindere & erueri illum ac projicere abs te debes, quanto magis amicum scandalosum! Vide Barz. Serm. 58. n. 32. & ibidem §. 9.

Paralyfis designat acediam.

2. *Offerebant ei paralyticum jacentem in lecto.* Paralyfis morbus est in paucis noxius, & miserabilis; quia hominem toto corpore, & membris omnibus inhabilem reddit ad omnes actiones humanas. Verum nocentior adhuc est paralyfis spiritualis, quia animam cum omnibus potentiis, memoria, intellectu, & voluntate insensuat, & ineptam reddit ad Dei servitium! Quænam est hæc paralyfis spiritualis? Est acedia, & languor in obsequio Divino. Audite comparationem. 1. Sicut paralyfis oritur ex frigore, & crassis humoribus, quibus nervi obducuntur: ita acedia originem capit ex spirituali frigore, & defectu caritatis. 2. Sicut paralyfis nervos solvit, atque hominem insensibilem, ac impotentem reddit; ita acedia animam, & virtutum habitus omnes eneruat ac torpescere facit. 3. Sicut paralyfis sequitur ad affluxum phlegmatis, ita acedia ad carnis voluptates. 4. Sicut paralyfis est totius corporis & membrorum

apoplexia: ita acedia hebetat omnes animæ potentias, earumque operationes. 5. Sicut paralyfis corpus ponderosum ac plumbeum facit: ita acedia mentem stupidam reddit, hinc otium, somnus, languor & tepiditas. 6. Sicut paralyfis maxime contingit senibus, ita acedia veteranis, cum primævus ardor deseruit. Vide Corn. a Lap. in Matth. c. 9. v. 8. Quid autem remediis huic morbo? calor optimum remedium. Ita acediosis conducit 1. calor Solis, id est, consideratio Misericordiæ & justitiæ Divinæ. 2. Conducit calor ignis purgatorii. His remediis, quosquis non excitatur ad operationes salutares, pro conclamato habendus est! &c.

Peccatum est fons & origo omnium malorum.

3. *Confide fili, remittuntur tibi peccata tua.* Observatu dignissimum est, quod Christus Dominus hodiernum paralyticum prius animam, quam corpore sanavit. Rogabatur sanare miserum, & Dei Filius respondit: Fili remittuntur tibi peccata! quid hoc rei? nimirum egit Christus sicut experti Medici, qui prius radicem morbi tollunt, quam morbum sanent. Peccatum radix est omnium malorum; igitur prius animam a peccato, quam corpus a morbo liberare voluit. Remittuntur tibi peccata. Non creditis, peccatum esse radicem omnium malorum? Demonstro. Inprimis Peccatum Originale, a Protoparentibus commissum omnibus malis portam aperuit, & omnes posteros infelices reddidit: per hoc peccatum homo contraxit rebellionem concupiscentiæ, infirmitatem carnis, & amorem proprium, qui est fomes, & fons perditionis innumerabilium animarum. (Vide Sanchez Regn. Dei p. 2. c. 2.) Secundo, Peccatum publicum est causa calamitatis publicæ, belli, famis, petis aliorumque malorum. Multæ civitates & Republicæ perierunt, sed perierunt tunc, cum malitia peccantium transiit in mores populi. (Vide Barz. Serm. 63. n. 12. Et Menoch. cent. 10. c. 59.) 3. Peccatum privatum etiam Divinam maledictionem, & omnia mala in domum & familiam, ubi committitur, inducit. De iis, qui lingua contra Deum peccant, dicit Spiritus Sanctus: *Sepulcrum patens est guttur eorum*; sicut enim sepulcrum non clausum sed apertum cadaverifero fetore aerem intoxicat, eosque qui e vicinia habitant, variis morbis

bis ac morte afficit: ita peccator in domo, & familia intolerabilem spirat fetorem, eoque factore Deum, cœlestes spiritus, & cum his omne bonum in fugam agit, &c. Vide Mich. a Calvo conc. 31. aff. 2. n. 7. Item Tit. Peccatum.

Dominica XIX. post Pentecosten.

*Gratia Dei super omnia bona terrena affirma-
manda.*

1. **A** Mice, quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem? Matth. 22. Terribile spectaculum! ille, qui sine veste nuptiali convivio assidebat, iustus est ligatis manibus & pedibus eji in tenebras exteriores! Quid ergo, & in quo deliquit miser? nonne Rex in vias & vicos emisit famulos, mandans, ut obvios quosque convocarent ad epulas? inter hos etiam erat miser ille, & quomodo in instanti comparare sibi poterat vestem nuptialem? Respondet Paulus Granatenensis: vestem hanc in ipso liminis ingressu convivis fuisse donatam, & hunc miserum, vel non accepisse, vel acceptatam de novo amisisse! hæc culpa illi æterna damnatione flectit. (Vide Barz. Serm. 51. n. 22.) Quid ergo intelligitur per vestem nuptialem? Intelligitur, juxta S. Hilarium, gratia Spiritus Sancti! Ex quo patet, infelicissimum esse hominem, qui coram Deo comparet sine gratia Divina! laborandum est viribus omnibus pro conservanda gratia Dei, plus quam pro thesauris totius mundi; quia gratia elevat hominem non jam ad Angelicam, sed ad Divinam dignitatem, facit animam Divinæ confortem naturæ, sanctam, justam, dilectam Deo, paradysum creaturis, Spiritus Sancti habitaculum, sanctuarium Divinitatis. Consideremus nobilissimos effectus gratiæ, ut eam æstimare discamus! 1. Expellit omne peccatum mortale. 2. Facit hominem amicum intimum Dei, ejusque voluntatem subijcit legi Dei, ita ut vere sit filius, & heres Dei. 3. Secum ducit omnes virtutes theologicas & morales. 4. Dat pignus æternæ gloriæ, & principium augendi merita, ac cœlestem coronam. Vide Cornel. a Lap. 2. Petri c. 1. v. 4.

De veste nuptiali, in quibus virtutibus consistat.

2. Quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem? Matth. 22. Cum S. Me-

chilidis Virgo hodiernum Evangelium legens, consideraret verba illa: Amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem? dixit ad Dominum: Dilecte JESU mi, quid est vestis nuptialis, sine qua nullus ad nuptias tuas pervenire potest? Et ecce! Dominus confestim illi vestem ostendit ex purpureo, albo, & aureo colore mirum in modum contextam, inquit: Hæc est vestis nuptialis præ ceteris mihi grata & beneplacens, (Vide Revel. 5. Mechild. l. 3. c. 39.) Videamus quid nobis insinuet hi colores. 1. Color purpureus denotat humilitatem, virtutem illam, quæ est fundamentum ceterarum: ætus illius sunt, fugere honores, dignitates ac laudem suisque, viliter de se ipso sentire, ac eligere obsequia vilissima ad normam & exemplum Christi, & Sanctorum. (Vide Tit. Humilitas.) 2. Color albus significat puritatem animi ab omni nigricante puritate alienam: ætus illius sunt, fuge-re prima initia impudentiæ, declinare sexum alterum, castitatem illibatam tueri, pugnare contra primos incurfus cogitationum, & paratum esse potius mori, quam feedari, ad exemplum & imitationem Sanctorum & Sanctorum. (Vide Tit. Castitas.) 3. Color aureus symbolum est caritatis intensissimæ tam erga Deum, quam proximum. Operationes illius sunt duplicis generis, nimirum Agere, & Pati. Agendo se prodit caritas, dum Dei gloriam, & proximi salutem semper habet in corde, in ore, & opere. Patiendo se ostendit, dum adversitates, convicia, paupertatem, persecutiones, aliaque mala, amore Dei libenter ac patienter sustinet, &c. Vide Corn. a Lap. in Act. Apost. c. 11. Item Titulo Caritas &c.

*Peccata omissionis tam periculosa quam
commissionis.*

3. Ligatis manibus & pedibus mitte eum in tenebras exteriores. Matth. 22. Si quod Evangelium totius anni decurrit, certe hodiernum nobis demonstrat, in æternæ damnationis periculo versari non solum eos, qui mala agunt, sed etiam illos, qui bona facere negligunt. Inurbani illi a rege humanissime ad nuptias invitati, dum gratiam illam neglexerunt, ad alia sua negotia dilapsi, quid illis tandem evenit? certe non meliori forte usi sunt, quam miser ille, qui nuptialem vestem in ipso limine ingressus non ac-

cepta-

ceptavit, & sic vili ac sordido habitu oculos regis offendit, iustus est, ligatis manibus, ac pedibus eji in tenebras exteriores. Ex quo patet, peccatum omissionis, non minus quam commissionis, æternæ damnationis periculo esse obnoxium. Vultis audire rationes? Prima ratio est, quod peccata omissionis tam gravia sint, quam commissionis. Servus negotiari negligens non minus ad carceres damnatur, quam ille qui bonis Dominii furtive usus est: Non soli malefactoris cruciantur, ait S. Chrysostomus, verum & qui bona facere negligunt. (Vide Barz. Serm. 5. n. 39.) Secunda ratio est, quia peccata omissionis tam grandia mala post se trahunt, quam commissionis; cum enim Principes, Superiores, Prælati officia sua languide, neglecta justitia faciunt, etiam subditi id videntes in vita Christiana tepescunt, ad delicta domesticorum ridet, & viam latam victoriam inambulans, putans ea, quæ de morte, de judicio, de inferno dicuntur esse mera terribilitate. Tertia ratio est, quia peccata omissionis difficilius corriguntur, quam peccata commissionis: sicut venenum aspidis mortem affert sine dolore; ita peccata omissionis, quia parum curantur, animam sæpe necant sine advertentia. Scortator, adulter, aut homicida, sæpe ipsa sceleritate sui criminis respicit: verum cum homo sui officii negligens admonetur, continuo obicit: Quid ergo mali facio? &c. Vide Tit. Peccatum omissionis, &c.

Dominica XX. post Pentecosten.

*Exempla Superioris trahunt subditos ad
sequelam.*

1. **C** Redidit ipse, & domus ejus tota. Joann. 4. Quod hodiernus Regulus abjurata gentium superstitione in Christum crediderit, mirum non est; quia vidit oculis, & auribus audivit prodigia Divini Redemptoris, imo a famulis obviantibus edoctus est, quod heri hora septima, eo momento, quo dixit Christus: Filius tuus vivit, illum febris prodigiose reliquerit. Illud vero admirandum magis est, quod facer textus subnectit: Credidit domus ejus tota! quod ergo motivum credendi habere potuit domus, seu domesticus omnes? Motivum habuere exemplum Reguli Domini sui; quia nihil efficacius trahit subditos ad sequelam, quam exemplum Superioris.

D. Claus Spicil. univers. Pars III.

quin imo, verisimile est, ait Tertullianus, totum regnum, cui imperabat Regulus, credidisse. (Vide Barz. Serm. 35. n. 10.) O! si Superiores, & Patresfamilias præirent exemplo, & Patresfamilias præbitas de hac veritate? convincam, ostendendo, quid bonum exemplum Patrumfamilias proferat, quid malum noceat! 1. Certum est, quod in instruenda juventute, in artearum officio vocis instructor non sufficit, præeundum est præctico exercitio; quia revera longa est via per præcepta, brevis per exempla: ita & in virtute res habet, subditi imperatum sibi putant, quod in Superioribus vident, languent virtutes subditorum, si deficient exempla Superiorum: plus manus Esau creditur, quam voci. 2. Certum est, quod Patresfamilias & Superiores ad hanc boni exempli ædificationem juvenuti præstandam, non tantum consilio, sed præcepto obligentur; sicut enim tenentur curam habere corporum, ita & obstringuntur curam habere animarum. O quam lamentabiliter deploravit Rex David summi publici peccati errorem: Erravi, sicut ovis quæ perit: cur ovi se comparat? quia si una ovicula in puteum insillit, totum gregem in exitum post se trahit: ita Rex Jessus, ait Salvianus, multos post se præcipitaverat in ruinam! Agite Christiani Patresfamilias, ac Superiores, cauti estote didicis, & factis, quia revera forma, & norma estis totius domus, & familie, &c. Vide Tit. Bonum Exemplum, Patresfamilias &c.

Contra relapsum necessaria sunt tria remedia.

2. **H**eri hora septima reliquit eum febris. Necdum res omnis composita est, etiam si febris reliquerit ægrotum! similitudo iste intemperata excidat, incautus in esu & potu, in bile, & motu animi & corporis, recrudescit febrile malum, periculosiore æstu, quam antea. Parem in modum se res habet de peccato: non satis est illud in aures confessari, contrito corde, exposuisse, necesse est, postliminio maxima cum cautela, & circumspectione fugere & averfari pericula & occasiones, quibus grande hoc malum potest, & solet revivificare. Sicut ergo Medici reconvalescentem contra recrudescentiam morbi triplici medicina præmunire solent; ita eadem remedia peccatori contra relapsum adhibenda sunt. Quomodo? Primo peni-

X

tens

tens peccator confortandus est *Medicina curativa*: expellendi sunt maligni pravorum habitum humores ex animo, id quod Origenes ad ipsam peccati confessionem requirit, inquit: *Dum accusat seipsum & confitetur, simul evomit & delictum, & omnem morbi dixerit causam*. Eructanda sunt pravæ inclinationes, & appetitus, qui ad relapsum disponunt. (Vide Barz. serm. 55. n. 16. & ibidem §. 5.) Secundo, sicut febricitans, ita & poenitens peccator confortandus est *Medicina conservativa*, id est, piis affectibus, & bonorum operum exercitiis, quæ non solum generice, sed & specificè opponuntur illis peccatis, quibus hætenus laboravit poenitens, & quorum radices seu motus adhuc tenuit & experitur. &c. Tertio sicut febricitans, ita & poenitens confortandus est *Medicina preservativa*, quæ certe contra relapsum optima est fuga occasionis, & familiaritatis periculosa, &c. Vide Mich. a Calvo conc. 39. §. 1. n. 13. Item Barz. serm. 62. n. 9. & seq. Item Vide Tit. Mala confatio, Familiaritas noxia &c.

Adversitates non nocent, sed prosunt.

3. *Rogabat eum, ut descenderet, & sanaret filium ejus, incipiebat enim mori*. Errat, quisquis adversitates tanquam malum intolerabile odit, & averfatur, amanda revera & æstimanda sunt, quia sub amaro cortice dulcem, ac salutarem nucleum complectuntur. Nunquid Regulus Capharnaïta fuit gentilis, & idololatra? Fuit! quid ergo animum ejus tam pie commovit, ut Christum Dominum humiliter accederet, & in eum tanquam mundi Redemptorem cum tota familia crederet? Commovit eum adversitas, seu ægritudo filii jamjam cum morte luctantis: Non venisset ad JESUM ait S. Bonaventura, nisi habuisset filium ægrotantem! (Vide Mansi. Erar. hic v. 47. n. 15.) Eia! Respire afflicti, & adversitatem, quam hætenus odio habuistis, amare incipite; quia non nocet, sed quam maxime prodest; nam 1. Adversitates ducunt ad Deum, quem in prosperitate fere oblitus sumus. 2. Sunt remedium efficax ad correctionem peccatorum, quorum etiam reatum poenæ expiant. 3. Docent mundana contemnerere, quorum vanitate hætenus inordinate delectati sumus. 4. Aperiant oculos ad videndas veritates supernaturales, & insuper sunt signum, si patienter ferantur, æterna prædeterminationis, prout patet exemplo Sanctorum. Vide Tit. Patientia, Adversitas. &c.

Dominica XXI. post Pentecosten.

De methodo solvendi debitum peccatorum.

1. *Pœnitentiam habe in me, & omnia reddam tibi. Matth. 18.* Quomodo hæc promissio famuli vera esse potuit ad tam enorme debitum? atque ut statim a figura ad figuratum transiamus, quomodo id ipsum dicere potest peccator ad Deum offensum? cum nulla creatura satisfacere possit pro peccato, etiamsi haberet merita omnium Sanctorum? Res vero ædua! Nihilominus mali animis estote peccatores, docebo methodum, quomodo peccatorum debitum compensare valeatis! Redditio una est *Formalis* v. g. si pro decem aureis reddo decem aureos: alia est *Virtualis* v. g. si pro decem aureis reddo adamantem. Jam 1. Quod concernit redditionem formalem, monet S. Paulus, ut si minus *redimentes tempus*. Qua ratione hoc fieri potest? S. Augustinus ait, qui emit seu redimit, aliquid perdit, & aliud acquirit: emens panem perdit nummos, & acquirit panem: ita redimens tempus debet aliquid temporale perdere, ut acquirit æternum, nempe debet aliquid subtrahere somno, & recreationi, idque adjuvare servitio Dei. Sic Miles ille per biennium tot recitabat rosaria, quot per sexaginta annos neglexit, & Mulier Japonensis conversa toties quotidie nominaverat nomen sui idoli, nempe millenis ac sexcentis vicibus. (Vide P. Engelgrave Calum Empr. Embl. 2. §. 2. nu. 41. & seq.) 2. Altera redditio est *virtualis*, nempe per intentionem actuum, & opera heroica v. g. per contritionem ardentiorum! Jacob mortuus ab Ægyptiis desler septuaginta diebus, & a suis filiis tantum diebus septem, sed planctu adeo intenso, qui æquivaleret flandui Ægyptiorum, Publicanus, Zachæus, filius prodigus, Iatro in cruce palmam præcipuerunt Apostolis propter intentionem amoris & doloris. (Vide Engelgr. ibidem.) S. Hieronymus ad Paulinum scribens ait: *Noli fidem pensare temporibus, nec me iudicio meliorem putare, quod prior in exercitio Christi casperim militare*. Paulus Apostolus de persecutore mutatus novissimus, primus in meritis est, quia plus omnibus laboravit, Subitus calor longum vincit teporem. Vide Corn. a Lap. in Matth. 20. fol. 381. c. 2. in fine. &c.

De

De infinita Misericordia Dei erga peccatores.

2. *Miserus Dominus servi illi dimisit eum, & debitum dimisit ei. Matth. 18.* Magnus Dominus, & laudabilis nimis, cujus Misericordia non est numerus, non est finis, qui servo infideli, ideo solum, quia prociudus in genua patientiam rogavit, omne debitum decem millium talentorum remisit, & totum condonavit, laudetur, benedicatur, glorificetur! quis est iste Dominus? Non Princeps terrenus, sed Rex cæli & terræ, qui nullius opera aut opibus indiget, sibi ipsi, etiamsi mundus nunquam existisset, sufficiens ab omni æternitate in omnem æternitatem. Quis servus debitor, immensi debiti reus? Est peccator homo, in comparatione Dei Creatoris sui pulvis, & cinis, ac purum nihilum! Et huic servo inutili paratus est Deus remittere enorme debitum peccati? Paratus est! Adeste miserimi peccatores considerate mecum infinitam Dei Bonitatem ac Misericordiam, ut desperare de finatis! Sciendum Primo, admirandum esse Bonitatem Dei, qua Abraham ex igne Chalæorum, Lot ex incendio Sodomæ tres pueros ex fornace Babylonica eripuit, sed hoc fecit antequam mirabilis esset, quod inimicum, videlicet peccatorem eripiat ex infernali igne, & in amicum recipiat. Sciendum secundo! quod hæc Misericordia Dei infinites major sit, quam Misericordia humana! ubi enim Rex in mundo, qui rebellem subditum in amicitiam recipiat? ubi homo, qui offensum offendentem invitet ad veniam? Et Deus hoc facit, ob stupescite cæli! Ipse quem despicimus, vocat nos, ait S. Gregorius. (Vide Barz. serm. 1. n. 13.) Sciendum tertio, quod licet Justitia Divina non minus infinita sit, quam Misericordia, hæc tamen prohibet sit ad parcendum, quam illa ad puniendum: sex diebus creavit Deus Mundum, & per quadraginta dies diluvio solvit. (Vide Mich. a Calvo conc. 7. §. 3. nu. 4.) Sciendum denique quarto, quod hæc Misericordia infinita exigat nostram cooperationem. Dum Mulier Chananæ clamat: *Miserere mei*, nihil impetrat, sed dum prostrat, quod & suum conferre velit, *adjuva me!* exaudita est. Vide Barz. serm. 49. n. 23. &c.

Non sola Misericordia respicienda est, sed una cum Justitia.

3. *Ejicite eum in tenebras exteriores. Matth. 18.* Terribile prorsus spectaculum!

Ille ipse servus, cui paulo ante Dominus inaudito liberalitatis, & Misericordie exemplo debitum decem millium talentorum benignissimo remisit, ille ipse nunc ab irato Domino manibus & pedibus ligari, & in tenebras exteriores ejici jubetur. Terribile spectaculum! quid ergo mali fecit infelix homo? Misericordiam, quam a Deo recepit, proximo non exhibuit, sicque incidit in justitiam! ad nostram, Dilectissimi, instructionem, quod non tantum sperare Misericordiam, sed & Justitiam timere debeamus. Sit ergo pro nobis instructio prima, Peccator post commissum delictum confingat ad Misericordiam Dei, & certo speret, se, si sua ex parte nihil defecerit, veniam impetraturum: *Omne debitum dimisit tibi, quantum rogasti me!* Quid ergo debebatis? Decem millia talentorum! Nota in numero Decem continetur universitas numerorum, & figurat Misericordiam Dei paratam est in gratiam recipere peccatorem, etiamsi universi orbis peccata commisisset. (Vide Speranzam Script. sel. punct. 25.) Instructio Secunda! Quamvis Misericordia Dei sit infinita, non tamen sola respicienda est, sed una cum Justitia, ne peccator incidat in præsumptionem, sed simul conservet timorem. Populus Israel ingreditens terram promissam simul & femel clamare debebat benedictionem, quam maledictionem &c. (Vide Tit. Misericordia Dei.) Instructio tertia! ut caute ac secure procedat peccator, studeat Justitiam Dei respicere ante peccatum commissum, Misericordiam vero post peccatum commissum: *Justitia ante amicum ambulabit: Misericordia tua subsequetur me.* Vide Tit. Misericordia Dei.

Dominica XXII. post Pentecosten.

De bonis operibus, quibus calum enitur.

1. *O Stendite mihi numisma consus: at illi obtulerunt ei denarium. Matth. 22.* Sanctus Augustinus Suorum calum terræque Dominum, sub specte oppulentiissimi Mercatoris, cæleste regnum venale habentis nobis proponit. Quo pretio igitur emitur calum? Respondet, pauperate regnum, dolore gaudium, labore requies, vilitate gloria, morte vita. En! hæc sunt pretia æternæ mercedis, bonis operibus emitur calum! (Vide Tit. Beatitudo) quemadmodum autem venditor monetam prius examinat; ita opera no-

stra examinabuntur, an habeant debitum pondus, figuram & materiam. Loquamur enucleatius: 1. Ut opera nostra celo emendo paria sint, debent habere debitum pondus, alias velut moneta leviuscula rejiciuntur. Pondus autem opera nostra acquirunt a gratia Divina, sine hac sunt levis, & inanis palea. Jechonias dicitur sterilis, quia illius liberi coronam non sunt adepti: ita opera nostra sunt sterilia, si coronam caelestem defectu gratiae mereri non possunt. (Vide Tit. Bona opera) 2. Sicut moneta, ita & bona opera debent habere debitam figuram, seu formam, ita ut repraesentent effigiem Caesaris, seu Dei; hanc autem acquirunt per sanctam ac puram intentionem: non sufficit bonum aliquod opus fieri in Dei gratia, sed insuper requiritur, ut ad beneplacitum, & gloriam Dei dirigatur: Multa sunt in caritate, ait Albertus Magnus, quae tamen non sunt meritoria, eo quod non fiant ex caritate. (Vide Tit. Intentio Bona) 3. Sicut moneta; ita & bona opera debent habere debitam materiam. Aureus ex plumbo cufus nihil valet: ita opus bonum procedens ex ambitione, ex vana gloria, ex propria voluntate, contra obligationem status, ex amore proprio, sunt opera Deo exosa, consequenter caelo indigna, &c. Vide Barz. ferm. 25. §. 3. Item Tit. Bona opera &c.

Homo vitam suam totam Deo debet.

2. *Cujus est haec imago & superscriptio?* Omnia sub sole creata hominis sunt, ipse vero homo Dei est, quasi peculium, ideo illum sigillo imaginis suae indelebili notavit. Invenire seipsum, o Homo, & cum de anima tua te ipsum interrogas: *Cujus est haec imago & superscriptio?* Responde tibi ipsi: Dei sum! hujus imaginem in anima gero, tanquam egypton Patris mei, tanquam mancipium Domini mei, tanquam Miles Ducis mei, tanquam administrator bonorum Heri mei. (Vide Corn. a Lap. in Gen. c. 1. v. 26. ad finem.) Quid sequitur? Sequitur, quod Dei discipulus, & anima tenus, cuius honori & obsequio totam vitam tuam, ab hoc usque ad ultimum momentum consecrare debes. Vis nosse, quibus titulis vitam tuam Deo O. M. debeas? Certe quadruplici titulo 1. 1. Vitam tuam Deo debes propter creationem! cogita, ante triginta, quinquaginta & amplius annos demersus fuisti in nihilo, purum nihilum, & Deus, qui in nulla re tui indiget, jam tum te pra-

vidit, & amavit, atque in tempore ex nihilo productum hac vita, corpore & anima donavit, non alium in finem, nisi ut illi fervires, & denique salvus fieres. 2. Vitam tuam Deo debes propter redemptionem, beneficium illud incomprehensibile, quo Dei Filius immortalis, mortalem naturam induit, & per passionem ac mortem suam in cruce obitam te a morte aeterna redemit. 3. Vitam tuam Deo debes propter tempus a juventute pessime impensum, ut redimas innumerabiles dies ac horas Mundo, carni ac daemone per peccata consecratas. (Vide Tit. Tempus vitae humanae) 4. Denique vitam tuam Deo debes propter aeternam mercedem, quam expectas! illic, mi Christiane, viribus omnibus corporis & animae tendere debes! felix, si scopum hunc, ad quem creatus es, attingas! infelix aeternum si ab illo aberres! Vide Tit. Beatitude. Item Speranz. punct. 156. &c.

Anima sigillum Dei impressum habere debet in signum Domini.

3. *Cujus est haec imago, & superscriptio?* Magna est differentia inter imaginem, & sigillum Principis, imago imprimitur pecunie v. g. auro numismati, & ad aliud non fertur, nisi ad oblationem oculorum, aut memoriam donantis. Econtra sigillum seu signaculum Principis denotat jus proprietatis seu imperii in illam rem, quae signatur. Ideo caelestis Sponsus petiit a dilecta anima, quam sibi propriam habere voluit, ut non imaginem suam solum circumferret, sed sigillum seu signaculum suum intimo cordi, id est, memoriz, intellectui, & voluntati imprimeret. *Pone me ut signaculum super cor tuum.* Imo S. Ambrosius ulterius progressus, vult, ut fidelis anima Christi Domini effigiem et signaculum imprimeret in fronte, ut signaculum in corde, & ut signaculum in brachio. Quem autem in finem? Audiamus! 1. Christiana anima signaculum Dei semper circumferre debet *In fronte*, ut fidem, & fidelitatem erga Deum constanter tam in prosperis, quam in adversis profiteatur, exemplo Sanctorum, qui bona omnia, ipsamque vitam, quam Dei gratiam, & fidem perdere maluerunt. (Vide Tit. Fides, Gratia Dei) 2. Christiana anima signaculum Dei semper circumferre debet *In corde*, ut summum Bonum, bonorum omnium fontem Deum

Deum super omnia diligat, non tantum ut in se bonus est, sed etiam ut bonus est erga nos, id est, propter beneficia proflus indebita Creationis, Redemptionis, Vocationis ad salvificam fidem, conservationis, & alia. (Vide Tit. Caritas Dei, Beneficia Dei &c.) 3. Christiana anima signaculum Dei semper circumferre debet *In brachio*, ut nunquam non operetur ad Dei gloriam, nullam occasionem placendi, & serviendi Deo praetermittat, & hanc etiam caritatem proximo per opera bona exhibeat. Vide Tit. Caritas proximi. Item Barz. ferm. 44. n. 15. &c.

Dominica XXIII. post Pentecosten.

De infelicitate peccatoris consuetudinarii.

1. *Ecce mulier, quae sanguinis fluxum patiebatur duodecim annis, & crescit.* Matth. 9. Magna est differentia inter vertiginem, & morbum caducum: illa ex imbecillitate stomachi facile oritur, & facile iterum sanatur: iste autem vitiosus humoribus sanguinem corumpens cerebrum perturbat, & ad levem bilis intemperiem crudescens, saepe per plurimos annos miserum hominem iteratis lapsibus affligit. Eadem est differentia inter primum peccatum, ex infirmitate quodammodo ortum, & mox poenitentia deletum, & inter secundum ac tertium peccatum, quod iterato lapsu continuatum tandem in consuetudinem excrevit, cum in modum, quo hodierna mulier per duodecim annos sanguinis fluxum passa, non nisi profigio Divini Redemptoris sanari potuit. O! Siquis adest peccator consuetudinarius, addat, & serio consideret, quantum infelicitatem iterato peccati lapsu sibi contraxerit! 1. Peccator consuetudinarius facile degenerat in inveteratum & oblitum, qui veluti cera congelata signaculum Divinae imaginis amplius non recipit: de illo loquitur S. Bernardus, quod nec compunctione scinditur, nec pietate mollior, nec movetur precibus, nec credit minis nec flagellis. 2. Non curat vultu miseriam, sicut miser ille, qui ad portam templi speciosam a Petro & Joanne elemosynam rogavit: cur non petit sanitatem? quia jam quadraginta annis miser, malo suo ita fuit affluens, ut de vaktudine ne quidem cogitaret. 3. Difficillime convertitur: quia daemones in illum allegant praescriptionem: Christus Dominus difficilis Lazarum resul-

D. Claus Spicil. univ. Pars III.

citavit, quam adolescentem; quia iste recentis peccatoris, ille consuetudinarii, seu inveterati figura fuit. (Vide Mich. a Calvo conc. 31. n. 8. & 9.) 3. Ordinarius perit, nisi Deus extraordinaria misericordia illi succurrat. Scalum, quae ad infernum descendit, describit Isidorus: A cogitatione venit ad delectationem, a delectatione ad consensum, a consensu ad actionem, ab actione ad consuetudinem, a consuetudine ad necessitatem, a necessitate ad mortem. Vide Tit. Peccator inveteratus, mala consuetudo, &c.

Parentes plerumque sunt causa peccatorum in filiis.

2. *Filia mea modo defuncta est, sed veni impone manum super eam, & vivat.* Matth. 9. Sic fit! Parentes tunc deum amorem suum erga filios demonstrant, dum illi perirent, & malo non amplius est remedium! Princeps hodiernus conquirerit de morte filiae, & prodigium a Christo petiit, non tamen exprimit, an non ipse ad mortem defunctae negligentia sua causam dederit. Eto autem ut est! solum hic agitur de luctu Principis super mortem temporali filiae, magis dolendum est de morte filiorum spiritualium aut aeterna, ad quam pro dolor! parentes cooperantur, quia in educatione liberorum non faciunt, ad quod tenentur. Nam 1. Ante peccatum, dum filii adhuc innocentiam redolent, Mater filiam vanitatem, & luxum suadet, quodque si illa mores mundanos usque ad protriviam spirare incipiat. Debet illam erudire in rebus sacris, & instruere, quae sint credenda, speranda, amanda; loco horum autem edocet illam adagia & cantilenas aequivoacas a mundanis cum ritu excipii solitas, in quibus filia, cum videt se placere, ad stipulante curiositate, semper fit audacior, ne dicam impudenter. Non sic, misera Mater, non sic, fed potius morem gerite S. Ignatio Martyri monenti: Nutrite filios vestros in eruditione & discretipina Domini, & doctores sanctas litteras, & artes honestas, ut non otio gaudeant. (Vide Barz. ferm. 26. n. 23.) 2. Parentes cooperantur ad peccata filiorum dum committuntur: Mater, dum vetula non amplius oculis placet, filiam ad omnes choreas, & conventicula ducit, aut saltem dissimulat, & non impedit, & sic omnium scelerum rea fit, sicut Helii Sacerdos propter petulantiam filiorum

X 3

non

non coercitam. 3. Parentes cooperantur ad peccata filiorum & filiarum postquam fuerunt commissa, quia illa non castigant, familiaritates, & confortia non abrumunt, & tum demum cum infamia percrebuit, & omnes plateae clamant, quod illi nosse dissimulant, tunc denique cogitant remedia non amplius profutura, eum in morem, quo hodiernus Princeps filiam vivere post mortem desideravit, &c. Vide P. Segneri p. 1. disc. 13. n. 14. ufque ad 17. Item Tit. Parentes, &c.

De periculis & abusu chorearum.

3. Cum venisset JESUS in domum Principis, & vidisset tibicines & turbam tumultuantem dicebat, recedite. *Matth. 9.* Tibicines & cantores olim adhibebant antiqui in amicum funere, qui nœnias, & trille carmen modulantes, amicis, & vicinis ludum, & lacrymas ciebant ob mortem defuncti. Hodie tristis hæc musica non amplius in usu est in morte corporum, sed in morte animarum. Ubi quomodo? quando? in Hosiis, in nuptiis, in cenâis. An hæc est musica lætuosa? Omnino, quia præcludit morti animarum; dum enim utriusque sexus juvenes, ad omnem petulantiam ornati, paratique, ad chelyn & cytharam saltando petulciunt, viam sibi ad peccata turpissima sternunt. Vah! saltavi sepius, & tam innocens a choreis rediit, quam accessi! Non credo! Dicam rationes, quare non credam? Audite. 1. Pomam juvenem & puellam innocentes, id est peccati immunes accedere ad choreas, cheu! infernalis tentator illos e vestigio sequitur, nec difficile illi est, animos etiam pios pervertere, quia ipsa concupiscentia in juvenili sanguine continuo ardens, oculos & animos saltantium ad aspectus, cogitationes, & turpia desideria trahit. Illa ingredientia, ex quibus conficitur atramentum, ex se albefcunt, uti galæ, aqua, & vitriolum: sed si conjunguntur, nigrescunt; ita fit in choreis! 2. Quod si innocenter recreationem dicis, cur Sancti Patres illas ut morum corruptelam damnant præstat, ait S. Augustinus, arare die festo, quam saltare! &c. 3. Si sine culpa sunt, cur ergo a Deo luculentis supplicis puniuntur? Puella saltans a demonibus toto corpore aduirtitur (Vide Spec. Exempl. V. Chorea n. 7.) Trajecti juvenes in ponte saltabant, cum moniti non desisterent, fracto ponte ducenti perierunt. &c. Vide Tit. Chorea, &c.

Dominica XXIV. post Pentecosten.

Abominatio desolationis est peccatum.

1. **C**um videritis abominatorem desolationis. *Matth. 24.* Per abominatorem desolationis in hodierno Evangelio intelligitur terribile malum, quod horrore & gravitate sua, cetera quævis mala immensum superat. Quod est illud malum? Si Mundum interrogem, dicit, esse pauperatam, morbos, persecutiones, & similia! verum errat; quia hæc omnia possunt esse materia honorum operum, & promotio ad æternam in caelis felicitatem! solum igitur peccatum est abominatio desolationis, quia hominem temporaliter, & æternaliter miserum facit. O utinam hoc principium, Peccatum odio habendum, & fugiendum esse super omnia alia mala, cunctis Christianorum cordibus imprimere possem! tentabo! audite motiva. 1. Peccatum fugiendum est, antequam committatur; nempe concipiendum in animo contra illud implacabile odium, quia malum Dei est. Quid ergo nocet Deo? Legem ejus, auctoritatemque contemnit, qui autem contemnit legem, contemnit Regem, & quidem infinite amabilem, a quo omnia bona habemus, & deinceps exclamamus. Moriendum est potius, quam Deus offendendus? &c. 2. Fugiendum, & odio habendum est peccatum, postquam fuit commissum; festinandum ad penitentiam, quia malum est infinitum, quod infinita cæli felicitate nos privat. Præterea est ponderosissimum, quod nos, veluti Luciferum cum rebellibus Angelis in infernum demergit. Nil dicam, quod merita omnia nobis auferat, & animam, imaginem Dei turpissime deformet. 3. Fugiendum, & odio habendum est peccatum, postquam jam penitentia fuit deletum; obmuniendus est animus penitentis, sanctis principis tanquam armis tam offensivis, quam defensivis, qualia sunt memoria presentia Dei, Passio Christi, Patrocinii Beatissimæ Virginis, mortis, iudicii, inferni, aliaque, quæ statim tentationi subeant opponenda sunt. Sic fecit penitens David, iniqui: *In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi.* Vide Tit. Peccatum. Item P. Segneri part. 2. Disc. 16. a num. 24. & seq.

De infelici morte peccatoris.

2. **C**um videritis abominatorem desolationis. Nunc in hac vita dum mundani peccatores in terrena demerit, & æternorum obliiti, voluptatibus, honoribus, divitiis se abundare, & sua desideria ad vota sibi finire vident, exultant, & cum alioscum paupertate, contemptu, infirmitate, & persecutionibus luctari carnunt, beatos se reputant, ridet, & eulantur, tripudiant. Sed quamdiu hic prosperitatis sol illucescet? usque ad vesperam! ventibus annis, diebus, & horis tandem ingruet nox, id est, amara mors! ibi miser, apertis nimis sero, oculis videbit, se perdidisse transitoria, & incertos esse quoad futura; unde in hora illa ultima tanto obruentur luctu & anxietate animi, quæ merito dici possit *abominatio desolationis*. Consideremus miserum statum peccatoris in illo articulo, ut alieno malo sapere discamus. 1. In hora mortis peccator immensa obruetur tristitia intuitu præteritorum, cum videbit se abripi ab omnibus terrenis, ingenti labore comparatis, & cum voluptate possessis. *Terribilis, &c. ei, qui auferit spiritum Principum: ubi servuaginta legunt, effrasi sunt articuli cordis mei;* nam cogitationes, consilia, divitiæ, & spes terrene sunt quasi pars cordis impii, de quibus S. Augustinus ait, non amittitur sine dolore, quod cum amore possidet. (Vide Speranz. punct. 128.) 2. In hora mortis peccator immensa obruetur tristitia intuitu præsentium, cum videbit credum tribunal, & Judicis ferocitatem, coram quo paulo post comparere debbit. Ingemiscet, Eheu! necdum sunt expunctæ obligationes eorum, quæ injuste recepi, necdum constituta dotes filiorum, necdum scripta testamenti tabule, necdum expiata peccata conscientia, jam instat Judex de his omnibus, imo de cogitationibus, verbis & operibus totius vitæ rationem accuratissime exacturus! hunc Judicem non possum fallere, & si vellem, obstant morbi dolores, perplexitas animi, & perturbatio intellectus, ac voluntatis, &c. 3. In hora mortis peccator immensa obruetur tristitia intuitu futurorum. Videbit demonem cum immenso peccatorum catalogo paratum ad accusandum, Angelum Custodem & sanctos Patronos

tristantes, cælum oclum, & infernum apertum. Invocabit auxilium amicorum, sed frustra! &c. O! quis non exhorrescet ad tantam abominationem desolationis? Quisquis sapit, nunc timere, nunc cavere, nunc rebus suis consulere studeat, &c.

De preparatione ad Adventum Domini.

3. **V**idebunt Filium hominis venientem. *Matth. 24.* Tempus est, Diligentissimi, quo Dei Filium assumpta humana natura venientem videbimus, primo ut infantem in præsepio, & denique ut Judicem in tribunali; haud parum nostris interest, ut corda nostra tanto adventui præparemus; sed quomodo paranda sunt corda? Per exercitium sanctissimum virtutum, & quoniam nullus dubito, quin frequens sit vestra Virtutum Theologicarum, Fidei, Spei, Caritatis, in perceptione Sacramentorum exercitatio, dico quod sentio: vellem, ut per quatuor Sacri Adventus septimanas, quaternis virtutibus Cardinalibus, Justitiæ, Prudentiæ, Temperantiæ, & Fortitudinis operam dare studeatis! erit hæc præparatio adventanti Deo gratissima. Prima Adventus septimana incipiamus *Justitiæ*. Justitia virtus est, quæ jus suum cuiuslibet tribuit; dicamus res quaslibet secundum suum pretium & dignitatem meriti, & consequenter æternæ, quæ Dei servitium & animæ salutem concernunt, super omnia transitoria assimilare: iniquum est iis, quæ perent, inhære, & quæ æternum mansura sunt, negligere. Secunda Adventus septimana dicamus *Prudentiam*, imitendo principis sanationis, & respiciendo operum nostrorum finem & effectus: hæc consideratio erudit nos, quomodo erga Deum, quomodo erga proximum, & quomodo erga nos ipsos nos habere debeamus. Tertia Adventus septimana studium nostrum sit *Temperantia*, cum libra & æquipo pondio, dicamus moderari passiones, & illis ut velut armis & divitiis, sine excessu & sine defectu, semper nobis similes, tam in prosperis, quam adversis. Quarta denique Adventus septimana induamus *Fortitudinem*, & quidquid adversi vel iniqui in nos incurrit, imperturbato, invictoque animo Dei amore perteramus, &c. Vide Tit. Virtutes Cardinales, &c.

FESTIS TOTIUS ANNI.

In Festo S. Andree Apostoli.

Quilibet Christianus potest esse piscator animarum.

1. **F**aciam vos fieri piscatores hominum. *Matth. 4.* Divinus Mundi Redemptor potuisset convertere gentes, & salvificam fidem in orbe propagare per armatos Reges, & potentis exercitus, prout nullum est dubium! cui ergo inopes, & infimos piscatores elegit? respondet S. Ambrosius: *Ne tradidisset potentia, ne redemisset divitiis, ne nobilitati auctoritate transisse ad suam gratiam videretur.* Melle de causa Deus in exercitu Gedeonis ad victoriam meticuloussimos trecentes elegit, qui non ausi procumbere, semper ad fugam parati stando bibebant, ut tanto magis omnibus *periculum esset auxilium Divinum.* Vide Barz. Sermon. 39. n. 14. & seq.) Infimos Deus elegit, non fortes, ut agnoscerent Christiani omnes, piscatum animarum, & victoriam inferni, etiam ad se, quamvis debiles & exiguis pertinere. An ergo omnibus dictum est illud: *Faciam vos fieri piscatores hominum?* Omnibus dictum est! Quomodo autem fieri potest hæc piscatura? Attendite, vos præsertim Superiores, Parentes, & Patres-familias, dabo instructionem! 1. Possunt animæ in profundo scelerum hærentes, instar piscium extrahi, hamo, eca cuncto, id est correctione fraterna, prudente, & discreta. (Vide Tit. Correctio fraterna.) 2. Possunt animæ instar piscium capi fagina, id est affectione spiritali, juxta illud: *Sagena cor illius, cui accedere debet salutaris instructio, & patientia in supportandis defectibus.* (Vide Tit. Caritas proximi.) 3. Possunt animæ instar piscium capi expanfa reti, id est exemplo, quod potentius est ad hanc capturam, quam verba. S. Andreas Apostolus, ut Christum Dominum imitaretur, ardentissime desiderabat crucem, eamque patientissime cum gaudio tolerabat, quo exemplo ingentem populi multitudinem non tantum convertit, sed & ad ferendam acerba pro Christo animavit. Vide Tit. Bonum Exemplum &c.

Crux seu adversitas amanda ex triplici ratione.

2. Illi statim relicti retribuit, & a patre, secuti sunt eum. *Matth. 4.* Non est homo sub sole, quem non Deus ardentissime salvare desideret; hinc omnibus, sine exceptione omnibus, jam ab æterno præparavit media, ad salutem cuique proficua, prout ipse promisit per Oream: *Trabam vos in funiculis Adam?* Quinam sunt hi funiculi Adam? respondet S. Gregorius, sunt prospera & adversa! sicut Patens, cum filii vitia blandimentis corrigere nequit, adhibet verbera: ita Deus, si beneficia emendando peccatori non sufficiant, immittit cruce. (Vide Speranz. script. sel. punct. 152. & seq.) Igitur crux non est exhorretenda, quia est remedium salutis a Deo paratum. Ita omnino est! cum itaque habeamus exemplum S. Andree Apostoli, qui ardentissime desideravit, & amicissime salutavit, studebo ex animis vestris auferre naufragium crucis, & instillare illius amorem. Crux non nocet fed prodest, a Deo non irato, sed ab amante venit. 1. Crux, seu adversitas amanda & desideranda est, quia præservat a peccato. Cum Abraham profectus est in regnum Abimelech, mox Sara illius uxor abrepta est in domum regis. Deus autem percussit regem morbo gravi, & Medicis ignoto: Cur? ut eum impediret ab injuria Saræ inferenda. Sic Deus hodie dum agit; permittit, ut ille crux, aut brachium frangat, aut oculo privetur; quia melius est, debilem vel claudum intrare in regnum celorum. 2. Crux seu adversitas amanda & desideranda est, quia a peccato commisso revocat. Sic filius nequam, qui abiit in regionem longinquam, per famem & inopiam revocatus est: sic mala, quæ nos premunt, ait S. Gregorius, ad Deum ire compellant. Ipse etiam Augustinus, diu secum ipso luctatus, dum stomachi doloribus affligi cepit, ad baptismum festinavit. 3. Crux seu adversitas amanda & desideranda est, quia a peccatis reliduis purgat. Sicut debitor cum fugit creditorem, a iudice

citatur, & ad solvendum compellitur: ita peccator tribulatione cogitur, ut offensus Deo satisficiat. En! ait S. Augustinus, Tribulatio videtur poena & ruina, & est Medicina &c. Vide Speranz. punct. 41. &c. Eja! amemus crucem, & sicut Apostoli relicti retribuit & a patre sequamur Christum Crucifixum!

Crux Christi dulces reddit omnes adversitates.

3. O Bona crux diu desiderata! *reddede me Magistro meo, qui per te me redemit.* In *Vit. 5. Andr.* Cum dira fames in terra Galgala populum affligeret, filii Prophetarum iusta Elisei in agros egressi lococynchidas, aliasque herbas collegerunt, easque concisas in olla coxerunt. Verum ubi cibum gustarunt, omni felle amariorum nausearunt, clamantes: *Mors in olla!* accedens Eliseus, & parum farinae cibo immiscens, dulciorem illum omnino melle effecit. Cruces & tribulationes mundi ex se sunt amarissimæ, verum crux Christi fuit illa farina, quæ omnino adeo dulcoravit, ut visa cruce S. Andreas Apostolus cum læticia exclamarit, *O Bona crux, diu desiderata!* & omnes Sancti Martyres cruce magis, quam mundi voluptatibus lætentur. Sed qua de causa Crux Christi tribulationes mundi adeo dulces reddit? Causa triplex! attende, mi Christiane, qui in afflictione tristitia fere contabescis, 1. Crux, seu tribulatio dulcis est *ad præteritam culpam, quæ remittitur!* peccatum ut offensa Dei tantum enorme crimen est, ut pura creatura pro illo Divinæ iustitiæ satisfacere non possit! solus infernus est poena proportionata delicto. Verum cum crux Christi cruces seu tribulationes Christianorum pretiosas fecit, totum hoc debitum, si cetera non desint, humiliter ac patienter tolerancia potest expungi. 2. Crux seu tribulatio dulcis fit *ad præsentem gratiam quæ immittitur,* & quidem gratiam tam actualem, quam habitualement: actualem, quia non est majus solatium, quam pati cum Christo, ideo omnes sancti Martyres in tormentis exultarunt: habitualement, quia gratia sanctificans seu amicitia Dei augetur, cujus unicus gradus æstimabilior est, quam sint omnia regna mundi. 3. Crux seu tribulatio dulcis est *ad futuram gloriam, quæ promittitur.* Non est certius pignus salutis, quam participatio dominicæ passionis. Olim ad limen portæ cælestis interrogabitur. Hi qui

sunt, & unde venerunt? & cum responditur, hi sunt, qui venerunt ex magna tribulatione, mox mandabitur, atollite portas principes vestras &c. Vide Tit. Adversitas, Gratia Dei &c.

In Festo S. Nicolai Episcopi.

Parentes bonæ educationis prolium insigilant.

1. **S**erve bonæ & fidelis, quia in pauca fuisse fidelis, super multa te constituam. *Matth. 25.* Absurda consuetudo, seu potius corruptela in patria nostra invaluit, qua hodie personatum quemquam Nicolaum habitu Episcopali indutum in domos introducunt, qui teneros infantes terrene, examinare, sique per famulos suos infatigationis poenam comminari debet. Mox ille nullus est frugis, quia sæpe inconditis puerorum clamores, & inter famulos ac famulas domesticas impudentes rixas post se trahit. Melius parentes consulerent prolium educationi, si ipsi prudentia, & exemplari vita, pro status, & officii sui munere Nicolaum agerent! certe facilius cum tempore a Deo iudice audirent: *Serve bonæ & fidelis.* Sed quomodo id fieri potest. 1. Quoniam teneat proles parentibus a Deo commissa tunc, non tantum quoad corpus, sed etiam quoad animam, tenentur erudire filios in primis fidei principis; propterea curent illos instrui in scribendo & legendo: examinent illos de auditis in concione & catechesi: doceant illos fugere peccata, adorare Deum, & benedixisse, quod non propter vitam hanc temporalem, sed propter æternam a Deo creati sint: sic instructi sunt a parentibus filii Job, Tobias, Esther, Susanna, Machabæi, alique qui hac methodo ad magnam sanctitatem ascendunt, &c. 2. Studeant parentes præire bono exemplo; quia nihil certius, quam quod bono virtutum exemplo filii fiant boni Christiani, malo autem peccatoris: nihil est solentius pueris, cum de incomptis moribus arguntur, quam dicere, Hoc didici a Patre! Hoc vidi in Matre! Ecce! Mali corvi malum ovum! Si ergo parentes volunt corrigere mores filiorum, prius corrigant suos. Et Mater quidem præloquet modestia sine levitate & impudentia, Pater autem manufactudine, & gravitate, sine perurmentis, & ebriatibus; alias certe filii hi errorum suorum admonerantur, idem responderunt, quod

non tantum voluntatem depravat, sed etiam intellectum excoecat. (Vide P. Segneri *Manna* an. 30. Mart. n. 2. Et 6. Sept. n. 3.) Alter effectus luxuriae est Incontinentia in bono: miseri huiusmodi peccatores una die concipiunt mille proposita, sed & mille proposita in una die frangunt, quia omnia agunt precipiti impetu, nec admittunt reflexiones, quibus eorum franguntur animos cohiberi posset: ita fit, ut, sicut homines illi, qui aliquando crus, aut brachium fregerunt, per omnem vitam, praefertim turbida tempestate sentiant dolorem; ita qui semel luxuria lapsus est, semper sit imbecillis, praefertim oriente turbine tentationis. Tertius effectus lasciviae est inordinatus amor praesentium, & nausae, seu desperatio futurorum. Vultur tam pertinaciter cadaveri inhaerere, ut potius occidi se, quam baculo abigi patiarer: ita luxuriosi libenter caelo renuntiant, si in mundo semper suis voluptatibus frui possent. (Vide P. Segneri *Homo Chr.* part. 2. disc. 10. n. 13.) Quodsi de morte, & aeternitate admonentur, aut morbus praenuntius mortis eos invadit, quid fit! Erubescere dicere! Demones a Christo Domino in regione Gerafenorum ex engurgitamento expulsi, rogarunt, ut sibi liceret invadere gregem porcorum. Dedit licentiam Christus! & ecce! Geraseni ita irritati sunt, ut Christum rogarint a sua vicinia recedere. Ita luxuriosi faciunt! malant Christum perdere, quam porcinas suas voluptates. Utinam non haberemus exempla tam infans desperationis. Vide P. Segneri *Hom. Chr.* part. 2. Disc. 1. n. 8. &c.

Quomodo pie celebrandum festum Immaculae Conceptionis.

3. *Qui me invenierit, inveniet vitam, & habiet salutem a Domino.* Prov. 8. Anno 1533. Duaci amplissima urbe in Flandria coorto repente incendio totum coenobium una cum templo in cineres redactum est: illud autem mirabile, quod serox flamma omnia quidem templi altaria consumpserit, altare vero cum imagine B. V. *Immaculae Conceptionis* intactum omnino reliquerit, quae propterea peculiarem exinde venerationem acquisivit. Quid hoc prodigio aliud nobis insinuat B. V. quam cultum suae Immaculae Conceptionis sibi esse gratissimum? Quomodo ergo hanc festam diem venerari possumus? 1. Postumus venerari cogitatione, nimirum credendo hoc sanctum

P. Lenrie, Scherr in delav. Mar. Tit. Imag. Belg. 80.

mysterium, &c. 2. Postumus venerari Verbo illud defendendo, laudando, & Deo gratias agendo. 3. Postumus venerari Opere, vitæ sanctae, ab omni macula peccati immunis studio; hunc in finem rogemus B. V. nos a peccato praeservet, primo occasione subtractione; secundo, resistendi data virtute; tertio, pia affectionis fanitate, prout desideravit S. Bernardus. Vide P. Lohner *Bibl. Tom. 3.* in *Indice Conc.* hoc festo n. 6. Item P. Hoyer *Sylva cog.* hoc festo *Theol. 6.* &c.

In Festo S. Thomae Apostoli.

Dubitationes in fide unde oriuntur, & quantum noceant.

1. **N**oli esse incredulus, sed fidelis. *Joan. 20.* Sanctus Apostolus Thomas revera male egit, dum coapostolus suis affirmantibus, Christum Dominum a morte redivivum sibi comparuisse non credit: erant Viri graves a Divino Redemptore tanquam veritatis oracula ad propagandam in orbe fidem destinati, & tamen incredulus Thomas eorum auctoritati adeo fidem non habuit, ut perverens in sua infidelitate dixerit: nisi oculis videro, & manibus tetigero, non credam! Male egit, & sustera illa Divini Magistri increpatione se dignum reddidit: *Noli esse incredulus sed fidelis!* Verum quid ego in sanctum hunc Apostolum invehor? Dantur hodie innumerum increduli Thomae, qui articulos fidei adeo in dubium vocant, ut sibi ipsis nova credendi systemata pro libitu confingant, non jam haeretici, sed athei. Quae causa tantæ temeritatis? & quistandem effectus? Agite! hoc utrumque in praesentiarum discutiamus! 1. Inter homines doctos variis scientiis excultos raro invenitur ea judicandi temeritas, quam damnatus, illi caeca obedientia norant voluntatem captivare in obsequium fidei. Qui contra fidem cervicem erigunt, sunt plerumque mundani nascuti, vix medicriter scientia tincti, qui dolent libertatem suam a praecipiti fidei restringi in his, quae cuperent esse licita. Adeoque vita victiosa ordinare fomes est ad hunc sanum! examine se impurus, an non ita sit? legem castitatis sibi sentit molestant, ideo incipit credere, esse incertam. Praeterea venenosa radix hujus lolii est familiaritas cum haereticis, quorum malicia insular contagii in discursibus contrahitur. Fugendi sunt isti cane rebus & an-

& angue. (Vide *Tit. Dubitationes* in fide, Haeretici) 2. Haestens de origine hujus vitii, jam de pessimis illius effectibus. Primus est obstinatio impudens, qua Deo volunt praescribere regulam, quomodo aut quid debeat credendum proponere, eum fere in modum, quo Judaei Christo insultarunt, si Filius Dei es, descende de cruce, & credemus tibi! Deinde per hanc sentiendi, aut disputandi libertatem scandalizantur haeretici, ita ut audaciosi fiant in cavillandis fidei mysteriis: Moyses deprecatus est legationem sibi oblatam, dixitque ad Deum: Ecce filii Israel non audiunt me, & quomodo audiet Pharaon? Parem in modum, si non credunt fideles, quomodo credent infideles? &c. Vide *Tit. Dubitationes* in fide, &c.

Cur homines justi nonnunquam in peccata labantur.

2. *Nisi videro in manibus ejus signum clavorum, non credam.* *Joan. 20.* Cum nos miseri peccatores millenis infirmitatibus obnoxii cum timore & tremore lapsus Sancti Apostoli Thomae, oblitante sese assertioni suorum coapostolorum opponentis, consideramus, merito in anxia illa verba erumpimus: Si hoc in virtuti, quid in arido? si columna cadit, quid arundini metuendum erit? Cur autem Dominus Deus, cujus Providentia pro famulis suis sine fine vigilat, cur lapsus hunc deplorandum permisit? cur homines justos interdum labi permittit? Dabo rationes! 1. Dominus Deus ex immenso iudiciorum suorum abyflo hominem justum nonnunquam in peccatum labi permittit, ut in humilitate conservetur: Elias timuit minas Jezabelis, ut agnosceret, quid in fortitudine prodigiorum per Deum posset, & quid in hac infirmitate per seipsum valeat. 2. Justus labi permittitur, ut discat aliis compati, sic Petrus in supremum Ecclesiae caput exaltandus, trine negationis delicto desertus est, ut ad pietatem institutus, etiam aliis infirmis pariter disceret. 3. Justus labi permittitur, ut alii homines justi semper inter semet & metum vivant: sic Job tentationem vicit, ut spem nostram erigat: & David prostratus est, ut metum incutiat. (Vide *Barz. Serm. 32. n. 50. & seq.*) 4. Justus labi permittitur, ut tanto majori fervore ad virtutem, & Dei amore refurgat. Peccatum illi est instillatum aut haereticis, quo ager sordidatur,

ut tanto uberiores fructus ferat, &c. Laudemus immensam Dei Bonitatem, qui etiam ex malo bonum evenit novit, non nostris meritis, sed sua Misericordia! &c. Vide *Tit. Homo Justus, &c.*

Quomodo per penitentiam pauper animi recuperari possit.

3. Respondit Thomas, & dixit ei: *Dominus meus & Deus meus.* *Joan. 20.* Quomodo S. Thomas Apostolus hoc ostendit, quod peccati infidelitatis reus erat, in corde, & animo se habuerit, ego non dixerim, poterit quilibet peccator, qui Divina offensae reatum expertus est, id sibi melius imaginari. Luctuosissimus peccati effectus est conscientia lancinans, pungit ut spina, mordet ut coluber, laetatur ut canis, imo tumultuosum mare est, quod omnia flumina, quae in illud infunduntur, amara facit; hinc tristitia, anxietas, metus, pusillanimitas, & nonnumquam desperatio. Miser peccator incallum agis, non potes sperare quietem, nisi ad Deum tuum, quem deservisti, per veram penitentiam & conversionem reverteris. Sed quomodo fieri potest vera conversio? Imitemur exemplum S. Thomae Apostoli! Postquam elapso ostidio Christus Dominus, januis clausis rediit ad Discipulos, & conscientia illius tenebras per felicem illam benedictionem dissipavit: *Pax vobis!* 1. Ille ad pedes Divini Redemptoris prostratus agnovit, & deprecatus est errorem, summa cum humilitate & fide. Ita initium conversionis a peccatore fieri debet cum humillima fide, qua obedientissime credit veritatibus a Deo revelatis, & per Apostolos promulgatis sine omni hesitatione. (Vide *Tit. Fides, Mysteria Fidei.*) 2. S. Thomas cum immensa confidentia se projecit ad pedes JESU, clamans: Dominus meus, & Deus meus! Ita peccator penitens, toto corde ad Divinum Redemptorem dicere debet: Tu es Dominus meus, ego servus tuus, Tu Deus meus, ego creatura tua! atque ex hac confessione concipiat immensam spem, quod Deus possit & velit sibi remittere peccata. (Vide *Tit. Spes, Misericordia Dei!* &c.) 3. S. Thomas digitos immisit in sancta Vulnere Christi. Ita peccator non minus ad hoc asyllum confugiat, praesertim ad *Vulnus SS. Cordis!* ibi habuerit, ibi totam animam suam abscondat! Quae cur Crucifixus Deus, qui semper multa ac magna pati desideravit, SS. *Vulnus Pectoris* primum post

mortem sibi insigi voluit. Nempe, vulnera, quæ vivo corpore recipiuntur, sunt adhuc sanabilia, non autem illa, quæ post mortem recipiuntur: igitur Misericors Deus primum post mortem vulnera voluit, ut vulnus esset insanabile, & consequenter miseris peccatoribus ferretur, & apertum. Huc confuge peccatoris anima! Vide Tit. 55. Vulnera, Vulnera S. Peccatoris, Caritas Christi, &c.

In Festo Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi.

Stabulum Bethlehemiticum docet nos humilitatem & penitentiam.

I. *Invenietis infantem pannis involutum.*
 & positum in præsepio. Luc. 2.
 Cum Misericors Deus humani generis ex originaria labe perditæ ruinam reparare, & Divinum sanguinem in litrum Redemptionis nostræ fundere decreverit, quaeritur, cur sub specie infantis, & non potius Viri adulti in mundo comparere voluerit? sic enim prima statim operi Redemptionis manum admodum peccatores convertere, innocentes confortare, omnibusque salutis monita dare potuisset, id quod de facto ut infans non potuit. Respondet S. Bernardus, negatque, id Deum infantem non potuisse: *Infans quidem est, sed Verbum infans; cuius ne ipsa quidem infantia tacet.* Necdum loquitur lingua, & quæcumque de eo ac circa eum sunt, clamant, prædicant, evangelizant. Audiamus, quam nobis lectionem loquantur. 2. Stabulum inauditam, & hæc sensu ignota nobis humilitatem prædicat. Quis tam obtusæcæ? Rex cæli & terræ, qui Principum palatia sibi vindicare, aut cælum in terra condere potuisset, dum diversorium inter homines non invenit, inter pecudes sese abjicit, ut ante omnia primum & maximum Redemptionis obsecrum, nempe superbiam extirperet; dicit enim S. Gregorius, evidētissimum & reproborum signum esse superbiam, & humilitatem electorum, &c. 2. Præsepe duritie sua & quidem frigidissima hyeme mortificationem nobis commendat; quis enim non admiretur, Dominum cæli & terræ, qui manibus ac humeris Angelorum portari dignus est, nascentem jacere in palea, & morientem pendere in ligno; ut discamus, corpori non blandiri, sed illud, quæ fomentum est scelerum, duriuscule habere, acque illius sensuales appetitus, ac passionem frangere & reprimere.

3. Vagientis Dei Lacrymæ inculcant nobis fugam, & odium peccati! certus esto, mi Christiane, lam tum Divinus infans omnia vitæ tuæ peccata numeravit, super reprobos, quibus nativitatem suam & mortem nihil profuturam prævidit, lacrymæ tristitiæ effudit. Electis autem, quos secum in cælis æternum regnatum præsevit, lacrymæ gaudii applausit. Eheu! de quorum numero eris? &c. 4. Quid denique panni nobis insinuant? Nihil aliud, quam pauperitatem; nempe quia fuerunt attriti, & obfoleti, docent nos perturbationis mundi divitias contemnere, & ad cælestes aspirare: Et quia nihilominus fuerit albi & mundi, docent nos puritatem animi ab omni sensuali amore alienam, &c. Vide Speranzam punct. 150.

Quomodo sanctissimi tres peregrini hospitio recipiendi.

2. *Invenietis infantem pannis involutum.*
 & positum in præsepio. Luc. 2. Audite Dilectissimi, quid hesternæ die mihi acciderit! Nescio an fuerim sopitus, aut quomodo cumque animo absorptus, cum ecce! videbatur mihi ad ædium fores venire Vir grandævus, & specie aliquid supra humanum referens, habens secum ætallum, cui insignis, & plane cælestis pulchritudinis Domina infidebat. Roganti mihi, quid rerum desideraret? Respondit, rogare se hospitium! Adverti quod res erat! Agnovi Sanctum Christi Nutritum Iosephum, & in iumento Beatissimam Dei Matrem, quæ Divinum infantem secum brachiis tenebat. Aperui profundissima cum reverentia sanctissimis Hospitiis fores, imo inrimos etiam cordis aditus, & insuper promisi, quod Parochianos meos, si fors eadem foras istas contigerit, instruere velim, quomodo decenter hos Hospites domi suæ recipere solent obsequiose servare ac demereri valeant. Attendite montis! 1. Sancto Iosepho, ut Faber lignarius est, datemodica ligna seu asseres, ex quibus Divino Infanti cunas conficiat. Cunas sunt lectica mobilis, quæ infantibus formos procuratur. Volo dicere, ante omnia per intercessionem Sancti Nutriti rogandus est JESULUS, ut ad peccata nostræ sceleritæ dulci somno oculos claudat, nec illa hato vultu aspiciat: agenda est super his feris penitentia cum firmissimo proposito! Quod si JESULUS dormire incipiat, tunc sistende sunt cunas, id est hoc

hoc ipsum propositum emendationis immobiliter est firmandum. (Vide Tit. Penitentia, Propositum.) 2. Beatissima Virgini Matri commodandus est purissimus lectulus, & telæ lineæ mundissime, quibus sanctissimum Infantulum involvat. Quid intelligi per telas lineas? intelligi omnimodam conscientiam, in cogitatione, verbo, & opere munditiam, ab omni peccato, & a vanitatibus etiam sæculi profus alienam. Quod si in divortio forditus sit, jurando, prociando, conforti periculosa & suspecta conferendo, corrigantur, tollantur, ex adibus ejiciantur; quia summa Divina Matris puritas, & summa peccati turpitudine sub eodem lecto non conveniunt. 3. Divino Pulsioni cogendum est pulmentum (intelligi germanice Ein Mus) resignandum se plene in Divinam voluntatem, & dicendo: Domine debeo (Ich muß) debeo vivere in paupertate! debeo perferre iniquam perfectionem! debeo sustinere dolores in diuturno morbo! hoc pulmentum gratum & sapidum erit infanti JESULO! si vis, poteris addere cantilenam Parvulo, sed non aliam præter istam, quam hodie cantantur Angeli: *Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus!* id est, omnia opera illuc dirigenda, ut exaltet Dei gloria, & peccata impediantur, & emendentur! Sed quid agendum denique de asino? De hoc loquar, in die Palmarum! &c. Vide Tit. Confortia cum Voluntate Divina! &c.

Sanctissimi Peregrini non volunt hospitare in corde imparo.

3. *Non erat eis locus in diversorio.* Luc. 2. Cur ergo Sanctissimis Sponsis cum Divina prole non erat locus in diversorio? an in urbe Bethlehemitica non dabantur caupona ad hospitandos peregrinos? Dabantur utique, id quod satis indicatur per hederas, & signa ante domos pendula! Perlustremus plateas! 1. En! ibi caupona apud *Pulehrem pavonem*, domus hæc sicut ceteras ædificio superat; ita intus in hypocaustis, in abacis, in perizomatibus insolite splendore superbit. Hic divertere solent magni Domini, qui in curribus & in equis veniunt! verum pauperes non recipiuntur, transeundum est! 2. En! altera hæc caupona vocatur apud *presundum mare*! sicut enim mare omnia flumina recipit, & nunquam redundat, navigia etiam ingentia cum omnibus divitiis deglutit, & nihil refundit; ita do-

mus hæc defodat in corradendis opibus, & nunquam satiatur, corradit divitias per fas & nefas, ingenti cum avaritia, & nihil restitit. Procul hinc! procul Sanctissima Trias! 3. En! iterum alia, vocata apud *ignem Aethiopem*! hic nemo ingreditur uti innocens, qui non anima tenus instat Aethiops niger regnabit! tota conversatio morum, confortia, & discursus impudentem lasciviam spirant. Procul! procul! hæc demonum nigredo non convenit cum candore Angelorum! &c. &c. En! Dilectissimi! hæc allegoria volo dicere, quod sanctissimi Hostites in corde morari non velint, ubi hæc vitia, superbia, avaritia, luxuria regnant! purgandum est cor serena penitentia, alias certe Sanctissimi peregrini malunt in stabulo cum bove & asino, quam cum peccatoribus habitare! &c.

In Festo S. Stephani Protomartyris.

Lapides S. Stephani Crucis Christi dulces sicut.

1. **L** *Apides torrentis illi dulces fuerunt.*
 Brevi. Dantur varii lapides pretiosi, ut sunt adamantes: amari, ut sunt lapides falsi: Victoriosi, ut fuit ille, quo stratus est Goliath! Gloriosi, ut fuit ille, qui everta Statua Nabuchodonosoris exerevit in montem. Sed unde habentur dulces, uti fuerunt hodierni S. Proto-martyris Stephani? Ex torrente Cedron! cur ita? Cum Dei Filius Redemptor noster ad mortem condemnatus, & crucis trunco onustus ex urbe Hierusalem in montem Calvarie duceretur, in via a crudelissimis Istoribus per torrentem Cedron una cum cruce violenter raptus est, hoc contactu Christi & Crucis tam aqua, quam lapides sanctificati sunt, ex hoc torrente dein persecutores S. Stephani collegerunt lapides, quibus S. Proto-martyrem lapidarunt, & ideo illi generosissimi Christi athletæ dulces videbantur; quia Crux amarissimas perfectiones & tribulationes dulcescere facit. (Vide Speranz. punct. 52.) 1. Deus ostendit Moyli signum, quo aquas in deserto dulcoraret: farina E-lisei olla injecta, omnem massam dulcem reddidit. (Vide Speranz. punct. 47.) Lignum illud & farina fuerunt typos & figura sanctæ crucis; cum ergo figura continet tantam virtutem, quanto majorem habebit figuratum? 2. Sunt nonnulli

nulli adeo debiles, ut ad umbram crucis expalescant, & in vertiginem fere incidunt, mæsti, pusillanimes, desperandi, cur non balsamum adhibent lenitè vertigini? quale balsamum? quod e cruce stillat, ait S. Bernardus: Non videtur balsamum suavitatis, quod stillat e cruce. 3. Prodigiosa erat virtus Piscinæ probaticæ in Hierusalem, cujus aquæ post motum Angeli omnes morbos sanabat: unde hæc aquæ habebant hanc virtutem? ex eo, quia ut putant aliqui auctores, in hac piscina diu delituit truncus ligneus, ex quo dein fabricata fuit crux Christi. (Vide Menoch. cent. 4. c. 78.) Si morbos corporis pellere poterat crux necdum sanctificata per sanguinem Redemptoris; quanto magis morbis animi mederi poterit crux post passionem Domini? &c. O mi Christiane, quid luges & lamentaris? atrolle oculos in sanctam crucem! hæc crux confortat martyres, consolatur maestos, roborat morientes: hæc crux olim in agone, & in iudicio erit unicum tuum solatium! En? cur lapides S. Stephano dulces fuerint! &c.

De bono persecutionum.

2. Domine, ne status illis hoc peccatum. *Ad. 6.* Admirabilis erat caritas Sancti Proci-martyris, qua pro inimicis se lapidantibus Deum orabat: Domine ne status illis hoc peccatum! Quid commovere potuit Sanctum ad tam nobilem, generosamque virtutem? Exemplum Christi orantis pro crucifixoribus suis, & quia videbat, per hanc lapidationis persecutionem sibi viam ad caelestem patriam aperiri. S. Gregorius Nyssenus ait: *Non ignorabat athleta se per crudelitatem necessariam beneficium accipere, quare benigna precatione sanguinarius compensat.* Et Eusebius Emisenus: *Nec mirum, si eis necesse sit trahi, per quos sibi videt aulam regni caelestis aperiri.* (Vide Barz. Sermon. 33. p. 32. & seq. Item Speranz. punct. 47.) En, mi Christiane, quam dulcis nucleus sub amaro persecutionis cortice delitescat! Quid tristaris? quid lamentaris? gratia tibi sit & beneficium per persecutiones; si bene uti illis noveris. Audi probationes: 1. Persecutiones sunt remedium ad emendanda, aut præcavenda peccata: singularis fuit Providentia Dei, quod Samsoni tunc in urbem Tamnata occurrit in via leo: Quare? penes viam dextrorsum & sinistrorsum erant florentes vineæ, Samson autem erat

Nazarus, cui interdum erat vinum: igitur apparuit illi catulus leonis, cum quo pugnare debebat, ne vinceret tentatione comedendi uras. Qui persecutionem patitur, longe industrius facit suum officium, & cohibet se a peccatis, &c. 2. Persecutiones promovent humilitatem, aliaque virtutes; qui nullam partem contradictionem. Longe altius certicem erigit, alioque despicit: cum autem suos sibi errores, & vitia exprobrari audit, infirmitatem suam agnoscere, pacem tenere, & proximum amare discit, adeoque persecutor est illi quasi sculptor, qui truncum delolat, ut pulchram ex eo imaginem efformet, &c. 3. Persecutiones prolant ad augenda merita juxta illud: *Beati, qui persecutionem patiuntur propter iustitiam.* Joseph Aegypti Prorex iussit fratribus suis restitui pretium, quod pro empto tritico expenderant. Quare? ut compensaret illis beneficium persecutionis, seu venditionis, quod fuit remedium suæ exaltationis, &c. En! mi Christiane, quantum tibi prodesse possint persecutiones, si velis! &c. Vide Tit. Persecutiones! Item Barz. Sermon. 33.

De gratia ad vitam Christianam necessaria.

3. Prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis, posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. *Psal. 20.* Fortitudo & constantia Martyrum in persecutionibus & tormentis v. g. resistere tyrannis, carnificum furorem despiciere, carceres & vulnera perpeti, ac demum vitam & sanguinem fundere pro Dei gloria, non est humane virtutis, sed gratiæ caelestis venientis ex alto, qua simul excitatur, & confortatur voluntas Martyris, ut viribus omnibus Dei auxilio cooperetur. Exemplum habemus hodie in primo Martyre S. Stephano, de quo vaticinatus Psalmista ita Deum alloquitur: *Prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis,* supra quæ verba S. Bernardus ait: *Triplex nobis necessaria est benedictio, præveniens, adjuvans, & consummans.* Vita vere ample Christiana, concinnum est quasi martyrium; pugnare contra tentationes, passiones subjugare, inimicos diligere, percutientem alteram maxillam præbere vix non martyrium est! necesse est igitur, mi Christiane, ut pro triplici hæc gratia Deum roges! Prima gratia est *Præveniens*, qua voluntas excitatur, & habilitatur, ad pugnandum pro Deo: Hanc habuit S. Stephanus in disputatione, ubi non

non poterat Judæi resistere sapientiæ & spiritui, qui ex eo loquebatur, &c. Altera gratia est *Adjuvans*, qua pugnans confortatur, & invincibilis redditur: hanc habuit S. Stephanus, qua heroica caritate pro inimicis rogavit, &c. Tertia est gratia *consummans*, quæ pro palma victorem vocat ad coronam gloriæ. Hanc habuit S. Stephanus, dum in celo aperto vidit JESUM Filium hominis stantem, & quasi procedentem ad coronandum, &c. Mi Christiane, hanc triplicem gratiam prævenientem, adjuvantem, & consummantem in hujus vitæ militia a Deo instanti exora, ut suo tempore pertingas ad coronam, instar Stephani, de quo illud: *Posuisti Domine super caput eius coronam de lapide pretioso.* *Esc.*

In Festo S. Joannis Apostoli.

Anima estimanda propter gratiam & gloriam.

1. **C**onversus Petrus vidit illum discipulum, quem diligebat JESUS, sequentem. *Joann. 21.* Duas vitas sibi Divinitus prædicatas vivit fidelis anima, quarum una est in tempore peregrinationis, altera in eternitate mansionis (Vide hodiernum Breviar. 3. Nocturno.) una in labore, altera in requie, una in via, altera in patria, una in opere ætionis, altera in mercede contemplationis: una declinat a malo, & facit bonum, altera nullum habet, a quo declinet malum & magnum habet, quo fruatur bonum: una cum hoste pugnat, altera sine hoste regnat, prout loquitur S. Augustinus: Illa, nimirum vita gratiæ significatur per Apostolum Petrum, ista nimirum vita gloriæ significatur per Joannem; unde dicitur illi: *Seguere me!* De isto autem: *Sic enim volo manere!* Quid sequitur? Certe hoc, animam esse summe estimandam tum propter vitam gratiæ in presenti, quam propter vitam gloriæ in futuro. Audiamus utrumque! 1. Anima summe estimanda, & curanda est propter vitam gratiæ in presenti, quia per hanc fit filia Dei, cuius pulchritudinem Deus ipse concupiscit: si formarentur tot caeli, quot sunt arenulae maris, omnis eorum pulchritudo non posset comparari pulchritudini unius animæ. (Vide Pinamonti confid. 3. & 9. Item Trauer conc. 7. num. 1.) 2. Anima summe estimanda & curanda est propter vitam gloriæ in futuro, quia per hanc fit sponsa Christi, & quidem immortalis per omnem

D. Claus Spicil. univers. Pars III.

æternitatem (Vide Barz. Ser. 2. §. 7. Et Pinamonti confid. 12.) O quantum æstimavit S. Joannes Apostolus humanam animam! cum post obitum Domitiani ex Insula Pathmos Ephesum revertetur, vidit ibi juvenem corpore, & animo elegantem, cujus curam Episcopo recenter ordinato commendavit. Ille juvenem quidem recepit in domum suam, sed adeo negligenter curam illius habuit, ut juvenis ad pravam confortia, & tandem ad turpam pradonum dilapsus, factus sit cori-pheus & caput latronum. Id ubi S. Joannes postliminio Ephesum reverfus inaudivit, alcum ingenuit, & regressus in silvam, ubi vel maxime prædationes fieri percipit, oviculum in lupum convertiam non sine periculo vite amico clamore vocavit. Apparuit tandem latro armatus, & vultum sancti sui Parentis agnoscentes, erubuit esse, qui fuit. Prostratus in genua cum lacrymis, veniam rogans, a Sancto Apostolo in urbem reducus austeram penitentiam egit, &c. Vide Specul. Exemplorum, Verbo Societas, num. 2. &c.

De vitio curiositatis, ejusque damnis.

2. Domine, hic autem quid? Dixit ei JESUS, quid ad te: tu me sequere! *Joann. 21.* Mundani homines, pravis habitibus obnoxii, cum in cathedris & sacris tribunalibus contra gravitatem peccati detonari audiunt, ad hæc monita, tanquam ad contrita nonnunquam aures arriunt, & firmissimo cum proposito cursum scelerum ad tempus sistant. Verum quia in radicem mali non indagant, plus non faciunt, quam hortulanus, qui loliam & zizantia falcem solum amputat, sed non eradica; brevi enim fiet, ut sentes & urticae rursus e terra ubertim repullulent. Inter ejusmodi vitorum radices est noxia curiositas, quam Christus Dominus hodie in Petro improbat: *Quid ad te? tu me sequere.* Videamus, quæ mala consequi possint, & soleant ex hac animi passione, sequoriorisque magis quam alteri congenita, nisi freno prudentiæ & mortificationis coercetur. Curiositas hæc triplex est, in videndo, in audiendo, & in sciendo. 1. *Curiositas in videndo* heu! quanta mala post se trahit! Terrori nobis sit Dina Jacobi filia, quæ, ut videret gentiliū mulierum vestitum, ingressa est urbem Sichem. Sed a Principe urbis vicium vite turpissime inhonorata est. O quante iniuritiæ, bella, rapine, incendia, & cædes secutæ sunt ex hac curiositate.
 Y
 sitat

fitate Dinz! (V. Barz. Sermon. 28. n. 16.)
Taceo infelicem David, de quo S. Chryf.
ait: curiosus obtutus radix est adulterii,
&c. 2. *Curiositas in audiendo* non minus
nocens est! S. Hieronymus deplorat,
quod multum temporis perdat per il-
lud, laudare, & detrahere, audire & pro-
loqui: verum minus dolendum foret,
nisi præter iacturam temporis graviora
mala sequerentur. Multi in otiosis con-
fortiis, quia vera non semper suppetunt,
nova fingunt, fabulas narrant, in mo-
res aliorum inquirunt, non sine irrepara-
bili damno famæ alienæ, &c. 3. *Curiositas in sciendo* eadem fere nocentia
parit: Eva in paradiso, dum pomum ve-
ditum inuita est, scire cupiebat, quem
gustum, saporem, odorem, effectumque
haberet, hic fructus & hæc curiositas in-
felicissimi peccati origo fuit. (V. Spe-
rud. pund. 114.) Plinius incendium Ve-
suvii, Empedocles, incendium Æthiæ
exploratus, utroque perit. Sic curiositas
infamia corporis & animæ post se
trahit. Vide Menoch. cent. 8. c. 14.

De signis amoris Dei.

3. *Vidit illum Discipulum, quem dili-
gebat Iesus, Joan. 21.* Diligere Deum est
virtus excellentissima, sed vicissim a Deo
diligere est excellentissima felicitas, quæ
hominem beatorem facit, quam sceptrum
& coronæ totius mundi. Unde ergo S.
Joannes hanc felicitatem promeruit,
quod fuerit præ ceteris Discipulis a Chri-
sto dilectus! Promeruit ex hoc, quod
sincerum suum amorem erga Christum
evidentibus signis probaverit. Quamnam
sunt hæc signa? Audiamus! Primum sig-
num amoris fuit conformitas suæ cum
Divina voluntate; hinc in ultima cæna
caput suum cum omnibus potentiis in
sinu Divini Magistri deposuit, eisque
sanctissimo pectori appressit, ut sic Divi-
ni cordis voluntatem quasi proximior
sensu exploraret. Eundem in modum stu-
dedit Christianus Dei voluntati se con-
formare. (V. Tit. Conformitas cum vo-
luntate Divina) Alterum signum amo-
ris fuit amor proximi, quo animas a
Christo dilectas ingenti cum zelo ac so-
licitudine curabat, ita, ut præ ceteris
dignus fuerit, cuius curæ Beatissima Dei
Mater post mortem Christi fuerit de-
mandata. Eundem in modum studeat
Christianus diligere proximum. (Vide Tit.
Caritas proximi.) Tertium signum
amoris fuit, pati libenter pro Christo

& cum Christo; ideo fugientibus om-
nibus Discipulis ipse usque ad mortem
Redemptoris cruci adhasit, &c. Eundem
in morem distat Christianus liben-
ter pati pro Deo. (Vide Tit. Patien-
tia) Et sic cum triplici hoc signo suum
erga Deum amorem probaverit, speret,
se vicissim a Deo esse amandum, &c.

In Festo Sanctorum Innocentium.

*Quod filii premature emoriantur, culpa
est penes parentes.*

1. *Herodes iratus occidit omnes pueros
in Bethleem, &c. in omnibus
fructibus ejus. Matth. 2.* Ex hodierno Evan-
gelio solvitur illa quæstio, cur Divina
Providentia sepe filios in tenera ætate
pro morte abripit, qui Ecclesie aut Reipub-
licæ cum tempore insigniter prodesset po-
tissent? nempe ideo hoc facit, quia præ-
videt hos filios, si superviverent, pessime
pervertendos esse. Hæc de causa permisit
eadem infantum a crudeli Herode para-
dam: quia si pueri illi ad ætatem adul-
tam pervenissent, certo cum ceteris in
noceam Christi conspirassent, clamantes,
crucifige! crucifige! prælat illos jugulari,
quam fieri interfectores Redemptoris! Hæc
ipsa de causa hodie dum Deus filios paren-
tibus eripit, quia prævidet illos ob malam
educationem interituros. Quenam est hæc
mala educatio? Loquamur de erroribus
negativis, seu peccatis omissionis a paren-
tibus admitti solitis! *Primus error*, seu
negligentia parentum est, quod filios a
teneris in rebus fidel non instruant; quam-
primum puer ad diluculum rationis ve-
nerit, instruendus est, quod a Deo crea-
tus, & quem in finem creatus sit? quod
Deum semper amare & timere, & ad cæ-
lum tendere atque præ omnibus aliis, pec-
catum fugere debeat, sic fecit Tobias, ad-
monens filium: *Omnibus diebus vite tuæ
in mente habeto Deum, & cave, ne ali-
quando peccato consentias:* hoc aut simile
documentum a parente filiolo supra men-
sam, aut alias inculcatum profundius hæ-
ret in illius phantasia, quam decem
alia catechistarum aut Ludimagistrorum,
&c. *Secundus error* aut negligentia paren-
tum est, quod filios in legendo & scri-
bendo erudiri non sinant, adeoque illos
pro omni vite tempore infelices reman-
ent, non enim sciunt miseri, quomodo
diebus festivis utiliter occupare se
possint, non addiscunt solide usus amo-
ris Dei, & contritionis de peccato, adeo-
que

que dum in intellectu obstippi & rudes
manent, facilius ad inhonestam dilaban-
tur, prout docet experientia, &c. *Tertius
error*, seu negligentia parentum est, quod
filios tota die extra domum evagari per-
mittant, neque curent, aut attendant,
ubi & cum quibus versentur, adeoque mi-
norem curam habent filiorum, quam pe-
cudum, si sub vespertino pastore ad sta-
bulum non revertantur. Unde fit, quod
inligante demone miseri in malos so-
cios & pessima consortia incident, at-
que in tenera ætate addiscunt, que ad
eternam quæque senectutem seire non debu-
issent. Quæ causa est, quod pueruli ple-
rumque primævam Baptismi innocentiam
ultra septennium non conservent? causa
est hæc incuria parentum. O Deus abri-
pe præcoce morte hos infantes, præstat
illos hodie mori, quam cum tempore
una cum parentibus damnari! Vide Tit.
Parentes, &c.

*Supra Herodianam militiam est, filios
anima tenus occidere.*

2. *Occidit omnes pueros in Bethleem.
Matth. 2.* Hactenus demonstratum est,
etiam inter Christianos dari Herodes in-
fanticidas, non quidem quoad corpus,
sed quoad animam. Superfluum educere
luculenti errores parentum in educatione
prolium. *Primus error* est, cum filiis ne-
cessaria quoad victum & vestitum non
procurant; unde miseri, cum seitu & jus-
tu parentum, mendicatum excurrunt, at-
que insidiante demone, in pessimas oc-
casiones & scelera incurrunt: hoc ordi-
narie fit inter pauperes, qui conjugia so-
lum ex sine bestiis communi quarunt,
horum proles, quibus alendis pares non
sunt, plerumque debent in manus carni-
ficis incidunt. Væ Magistratibus, qui
ejusmodi conjugia se non opponunt! &c.
Secundus error eorum est, qui filiis super-
flua omnia ad vanitatem, adeoque etiam
pecunias, subministrant, quibus cum illi
ad concédias, ad hospitia, ad choreas
pro libitu excurrere possint. Pessime fecit
ille Paterfamilias, qui filio portionem
substantia, quam petiit, dedit; sic enim
ille in exteris regionibus libere puel-
ciendo, tandem inter porcos, porcis si-
millimus factus est, &c. *Tertius error* paren-
tum est, cum filios invidios contra suam
vocationem ad studium, quem nolunt, vi
aut minis compellunt. O divum Patrem,
o servam Matrem, exclamat S. Bernardus.
Cui suffragatur Doctissimus Marchianus
iniquis: *Inde in Religione, & claustris
(Dicamus etiam in coactis matronis)
tot infans, tot scandala, quin plures re-
pouunt non a Deo vocati, sed a parentibus
instructi.* O quam longe melius hujusmodi
filii in infantia fuissent ab Herode occi-
si, quam a parentibus ad infernum pro-
dolis. Eheu! quantum nocet hæc indul-

gentia! sic vitia cum liberis adolefcunt,
& parentes se Deo reddunt invidios: Hæc
reptum interitæ abieptus est, quod filios
delinquentes non corripuerit. *Tertius er-
ror* & peccatum execrabile parentum est,
cum inlimis filios ad malum instigant,
cum pater inlicitum filium, quomodo dex-
terime clepre, & longos digitos facere
possit, cum Mater erudit filiam, quomo-
do ad vanitatem se componere, & spon-
so paratam se, blandamque exhibere de-
beat: De his certe dicendum venit,
quod Imperator Augustus de Herode in-
fanticida dixit: *Mallet esse porcum, quam
filius Herodis, &c.* Vide Tit. Parentes.
Item Menochium cent. 10. c. 37.

Filii sæpe infelices ex negligentia parentum.

3. *Occidit multos pueros in Bethleem.
Matth. 2.* Hactenus demonstratum est,
etiam inter Christianos dari Herodes in-
fanticidas, non quidem quoad corpus,
sed quoad animam. Superfluum educere
luculenti errores parentum in educatione
prolium. *Primus error* est, cum filiis ne-
cessaria quoad victum & vestitum non
procurant; unde miseri, cum seitu & jus-
tu parentum, mendicatum excurrunt, at-
que insidiante demone, in pessimas oc-
casiones & scelera incurrunt: hoc ordi-
narie fit inter pauperes, qui conjugia so-
lum ex sine bestiis communi quarunt,
horum proles, quibus alendis pares non
sunt, plerumque debent in manus carni-
ficis incidunt. Væ Magistratibus, qui
ejusmodi conjugia se non opponunt! &c.
Secundus error eorum est, qui filiis super-
flua omnia ad vanitatem, adeoque etiam
pecunias, subministrant, quibus cum illi
ad concédias, ad hospitia, ad choreas
pro libitu excurrere possint. Pessime fecit
ille Paterfamilias, qui filio portionem
substantia, quam petiit, dedit; sic enim
ille in exteris regionibus libere puel-
ciendo, tandem inter porcos, porcis si-
millimus factus est, &c. *Tertius error* paren-
tum est, cum filios invidios contra suam
vocationem ad studium, quem nolunt, vi
aut minis compellunt. O divum Patrem,
o servam Matrem, exclamat S. Bernardus.
Cui suffragatur Doctissimus Marchianus
iniquis: *Inde in Religione, & claustris
(Dicamus etiam in coactis matronis)
tot infans, tot scandala, quin plures re-
pouunt non a Deo vocati, sed a parentibus
instructi.* O quam longe melius hujusmodi
filii in infantia fuissent ab Herode occi-
si, quam a parentibus ad infernum pro-
dolis. Vide Tit. Parentes, &c.

In Feflo Circumcifionis Domini.

Chriftianus fupifum interroget: quis fui? quis fum? quis ero?

1. *Postquam consummati sunt dies otto, vocatum est Nomen ejus JESU. Luc. 2.* Laudeur provida Sanctæ Matris Ecclesiæ difpositio, qua festum Circumcifionis primam anni ineantis diem constituit, ubi Dei Filii Sanctissimum Nomen JESU recepit. Ego autem existimo, non male acturum hominem Christianum, si hodie-na die, primam vitæ suæ diem, qua sub auspiciis Divini Creatoris in lucem hanc editus, nomen Baptifmale recepit, sibi ante oculos ponat. Quid ergo considerare possum in hac die? Tempus præteritum, tempus præfens, & tempus futurum. Dabo instructionem, & modum: 1. Interroga teipsum, quis fueris? Ab omnitate purum putidum nihilum, sicut defecto est homo nondum genitus, nisi quod ab omni æternitate exiteris in mente Dei. Prævidit jam tum Providissimus Deus omnem vitæ tuæ periodum, perpenderit opera tua bona, pauca & exigua, numeravit peccata incomparabiliter plura ac graviora, ideo potuisset justissime te relinquere in nihilo, & loco tui creare Angelum, aut hominem sibi fidelem. Nihilominus misericordia, & Bonitate sua motus produxit te in tempore, & quidem in sancta salvifica fide, præ millenis aliis; quos inter barbaros & infideles relegavit, addidit tibi nomen alicujus Sancti, cujus patrocinio frui, & exempla virtutum imitari posses, & deberes. 2. Interroga teipsum, quis modo sis? Christianus sum, inquis! Dic, an talis, qui spem, seu intentionem Creatoris tui reipsa complevisti? Christianus Christum imitari debet nam agendo, quam patiento. Agendo quidem, qua quid agere debeas, tibi ostendit tabula Decalogi, cui subferipfit Deus: qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me! an amorem tuum & fidelitatem erga Deum demonstrasti observatione mandatorum! O quot transgressiones & peccata numeras! An forsitan patiento, Deo gratior fuisti? En! Christus parvulus hodie initium dat suæ passioni; profundit in aurora aliquot sanguinis guttulas in pignus, & cartham, quantum sanguinis pluviam ad vesperam sic daturus, prout loquitur Bernardus (Vide Speranzam punct. 150.) Quid tu hæctenus amore Dei passus es? Nonne

ad unum verbum aculeatum, ad diem unam efuriosum, ad jacturam unius oboli in furias exardefcisti? O quam merito Deus repetere de te potest illa verba: Poenitet me fecisse hominem! 3. Interroga teipsum, quis futurus sis? In ambula modo in bivio ad æternitatem live beatam, five infelicem! apice cælum, ibi Christiani tui similes in gloria æternam gaudebant de omni opere bono, quod amore Dei præstitissent, & de omni malo quod amore Dei sustinuerunt! conlice oculos in infernum, ibi damnati inter tormenta & ejulatus suspirant unicam diem, quam tu male perdidisti! O si hanc essent obtenturi, quam acerbam, & terribilem poenitentiam essent aliguri! Hæc omnia considera, delibera, elige! Vide Beneficium Creationis, Homo Christianus, Infernus, &c.

Quomodo hic felix, novus, annus esse debeat?

2. *Postquam consummati sunt dies otto. Luc. 2.* Fervent hodie amicorum vota erga amicos, ubique resonat aggratulatory: *Felix, novus annus!* idipsum, ne prolixis verborum ambagibus utar, idipsum, inquam, vobis apprecari, simulque vos intruere cogito, quomodo *Felix*, quomodo *Novus*, & quomodo *Annus* esse possit. 1. *Felix* erit hic annus, si non nostræ, sed Divinæ Voluntati in omnibus sit conformis. Si Deus prospera nobis dederit v.g. valetudinem, fortunam, amicorum favores, osculemur beneficium illius manum, & omnia bona in acceptis referamus summo Benefactori, a quobona omnia procedunt. Si Deus adversa nobis submiserit, calamitas, infortunia, inopiam, osculemur etiam punientem manum, & resignatissimo animo accipiamus mala, per quæ Deus nihil aliud intendit, quam bonum nostrum spirituale, & æternum. S. Remigius ob prævisam annonæ caritatem horreum frugibus complevit, quod aliqui avaritiam interpretantes illud succenderunt. Sanctus Vir hæc injuria adeo non fuit commotus, ut cum lætitia se apud ignem calefecerit. 2. *Novus* erit annus, si vitam antiquam serio emendantes poenitentiam de commissis agamus, mandata Domini observemus, & peccata omni cum sollicitudine fugiamus! Recedant vetera, cant Angelicus Doctor in hymno, nova sint omnia (Vide Speranzam punct. 150.) Quid tu sine cogitatione, sancti discursus, sanctæ

adria

In Feflo Epiphaniæ Domini.

Hodie Deo offerendum est homagium Sacramenti Baptifini.

1. *Quoniam natus est JESU in Bethleem Judeæ, Magi ab oriente venerunt Hierosolimam. Matt. 2.* Cum maximus cæli, terræque Dominus, humana specie velatus in hunc mundum descendit, ut illius quasi possessionem caperet, recte tres Orientis Reges, nomine totius humani generis, ad præsepe Bethleemiticum adventantes, homagium illi præstiterunt, & offerendo thus, aurum, & myrrham se vasallos magni hujus Domini humillima cum subjectione professi sunt. Ideo hodie dum ad hujus subjectionis exemplum omnes fere Sacri ordines vota sua Religiosa instaurant, & de novo se Deo consecrant. Quid nos agemus in Dei Domini nostri honorem, & nostram subjectionem? Agite, renovemus homagium in Baptifmo præstitum, offerendo homagium in Baptifmo actum, offerendo præstantissimos virtutum actus, quarum habitus in Sacramento regenerationis nobis infusi sunt, thus fidei, myrrham spei, & aurum caritatis ad rem! 1. Offeramus thus fidei in odorem suavitatis coram Deo! Quid est fides? Est veritatis naturalis & firmissimus assensus supernaturalis & firmissimus propter auctoritatem Dei revelantis. Gratiæ agamus infinitas Deo Optimo Maximo propter inestimabile, & indebitum profusum beneficium Vocationis ad salvificam fidem, rogemus humillime, ut nos in hac sancta fide usque ad ultimum vitæ halitum conservet, promittamus Deo, quod illam non tantum verbo, fed etiam opere, id est, continuo virtutum exercitio profiteri velimus! 2. Offeramus Myrrham Spei! Quid est spes? Est cæta expectatio æternæ beatitudinis, proveniens ex Dei gratia, & nostra cooperatione. Exhibeamus Deo hanc virtutem sub specie myrrhæ, quia non est sine amaritudine, & difficultate, pugnare contra continuas tentationes, rogemus Deum, ut semper nobis confortando assistat, affectus terrenos in cordibus nostris extinguat, & mentes nostras ad cælestia desideria erigat. Cooperemur gratiæ Dei, & meritis Christi Redemptoris in hunc finem gratia nostra conjugamus. 3. Offeramus Aurum caritatis, illam nempe virtutem sanctissimam, qua diligimus Deum super omnia, proximum vero sicut nos ipsos! in quo consistit

Y 3 hzc

affionum omnium exempla. 3. Annus denique erit, si nihil temporis Deo subtrahamus! hæctenus annum in anno non viximus, fed vix mensem, aut septimanam! si subtrahatur, quod somno, otio, efu & potu, idelicis & nugis perdidimus, quantum temporis de anno supererit? Magna vitæ pars elabitur male agentibus, maxima nihil agentibus, tota aliud agentibus, ait Seneca. Deinceps Deo ita vivamus, ut etiam opera necessaria per sanctam intentionem Deo consecremus, &c. Vide Tit. Intentio Bona.

Quomodo sanctissimum Nomen Jesu venerandum, & usurpandum sit?

3. *Vocatum est Nomen ejus JESU, Luc. 2.* Quid possum vobis hodie sanctius, salutaris & utilius pro strenua, seu Xenio offerre, quam sanctissimum Nomen Jesu, in quo omne genua curvetur caelestium, terrestrium & infernorum? hoc sanctissimum Nomen solatum est in afflictione, robor est in periculis, scutum est contra tentationes, fulmen est contra malignos spiritus. Quid vultis amplius? Nihil amplius! solum in eo hæremus, quomodo, & qua ratione utiliter usurpanda sit hæc panacea SS. Nominis: attendite, edocebo! 1. Sanctissimum Nomen Jesu gerendum est in *Fronte*, id est, in cogitatione, cum reverentia, & confidentia, ut semper sit presentaneum remedium contra obvias quasque adversitates: sic Christus ipse in specie pulcherrimi juvenis apparuit S. Edmundo, Nomen Jesu in fronte bona humillime, & S. Henricus Suso illud in ejus feflo, præsertim calendis Januarii cantilenis venerabatur; unde Christus sub specie amabilissimi parvuli illi apparet nomen Henrici in nomen Amandi commutavit. 2. Sanctissimum Nomen Jesu semper gerendum est in *corde*, sic post martyrium S. Ignatii Episcopi in corde ipsius inventum est nomen Jesu, unde nihil cogitare, nihil loqui, nihil amare poterat, quam Jesum. 3. Sanctissimum Nomen Jesu semper gerendum est in *ore*, ad morem sancti Pauli Apostoli, cujus abscessum caput ter a terra exiliit, & ter simul Nomen Jesu inelamavit. O! det nobis misericors Deus, ut in morte, ultima nostra tria verba sint sanctissimum Nomen Jesu, Jesu! Vide Tit. Nomen Jesu &c.

D. Claus Spicil. univerf. Pars III.